

Kẻ Cuồng Theo Dõi Thật Ra Là Gã Ngốc

Contents

Kẻ Cuồng Theo Dõi Thật Ra Là Gã Ngốc	1
1. Chương 1: Chương 1 - 5	1
2. Chương 2: Chương 6 - 10	4
3. Chương 3: Chương 11 - 15	6
4. Chương 4: Chương 16 - 20	8
5. Chương 5: Chương 21 - 25	12
6. Chương 6: Chương 26 - 30	15
7. Chương 7: Chương 31 - 35	18
8. Chương 8: Chương 36 - 40	22
9. Chương 9: Chương 41 - 45	27
10. Chương 10: Chương 46 - 50	31
11. Chương 11: Chương 51 - 55	35
12. Chương 12: Chương 56 - 60	39
13. Chương 13: Chương 61 - 65	42
14. Chương 14: Chương 66 - 72	45
15. Chương 15: Phiên Ngoại	50

Kẻ Cuồng Theo Dõi Thật Ra Là Gã Ngốc

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, đoản văn, hiện đại, ngốc manh, IQ hai bợn trẻ không đỡ nổi mà =)))Edit: Bọt Giặt QQĐộ dài:72 ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuong-theo-doi-that-ra-la-ga-ngoc>

1. Chương 1: Chương 1 - 5

Một,

Gần đây, Hoà Đồng có chút phiền phức.

Hoặc là nói, là khá phiền.

Vì sao phiền? Bạn đến đây ném thử cảm giác bị người ta theo dõi cả ngày lẫn đêm là biết, tên kia luôn theo đuôi Hoà Đồng từ trường về nhà, ngày hôm sau lại theo đuôi Hoà Đồng từ nhà đến trường.

Hòa Đồng cảm thấy mình chịu không được.

Một là báo cảnh sát, hai là đánh người kia khiến gã ta không dám theo dõi mình nữa!

Hòa Đồng chọn về sau.

Hai,

Hôm nay đẹp trời thật, mưa to liên miên, sấm sét vang dội, rất thích hợp cho việc giết người rồi ném thi thể nơi đồng hoang.

Đùa tí ấy mà, chỉ là Hòa Đồng chuẩn bị đánh một người đêm nay mà thôi.

Một tia chớp hình vòng cung đánh tới, ba giây sau vang ầm ầm, bầu trời bị chói đến trắng bệch.

Hòa Đồng cầm cây dù màu đen đơn bạc lên, chậm chậm xoay người trong màn mưa.

Lạnh lùng dán mắt vào một chỗ: “Này, cái tên trốn ở trong góc kia, ra đây.”

“Đi ra, tôi cho anh cái này.”

Ba,

Lại một tiếng sấm rền, âm thanh đâm thủng màng nhĩ khiến người ta cảm thấy như sét đánh vào bên tai.

Có một người đàn ông mặc thường phục màu đen, với tiếng sét đánh “phụ họa”, lẳng lặng đi từ trong góc tường tối om ra.

Cách màn mưa nên Hòa Đồng không thấy vẻ mặt của người kia, nhưng Hòa Đồng có thể khẳng định, nếu như người đàn ông này không đi ra, có thể cả đời Hòa Đồng cũng không tìm anh ta được nữa.

Bởi vì, thật sự không có cảm giác người đàn ông này tồn tại.

Tựa như không khí vậy

Bốn,

Trong mắt người đi đường, “đàn phán” cùng không khí và người nào không thêm mang theo dù, quả thực đúng là người điên.

Nhưng mà Hòa Đồng cảm thấy, mình còn bình thường chán so với tên thần kinh cả ngày theo dõi mình.

Người đàn ông kia đứng bình tĩnh trong màn mưa, tùy ý để nước mưa gột rửa thân thể, vẻ mặt không có thay đổi gì lớn.

Hòa Đồng hừ một tiếng, nói một cách lạnh lùng:” Anh theo dõi tôi cả ngày làm gì?

Người đó vẫn không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt cách tăng tăng nước mưa nhìn Hòa Đồng.

Ánh mắt kia không thể nói là nóng rực, cũng chẳng thể nói là lạnh lùng, chỉ nhàn nhạt, cứ như anh làm chuyện này, theo dõi Hòa Đồng, chỉ là việc ăn cơm uống nước bình thường ấy.

Hòa Đồng hừ một tiếng:” Rốt cuộc anh muốn cái gì? Cả ngày theo tôi, chẳng lẽ là chờ ngày bị tôi đánh hả?”

Người đàn ông lặng lẽ nhìn Hòa Đồng, ngay lúc Hòa Đồng suy đoán người này có phải bị nước mưa rửa đầu óc đi mất hay không thì anh ta mở miệng.

Năm,

Anh ta nói:”Tôi muốn cậu.”

Trong nháy mắt, Hòa Đồng như bị sét đánh.

Đậu phộng... đậu phộng!!!!!!!!!!!!

Trong đầu Hòa Đồng nhanh chóng tuần hoàn truyền phát tất cả các câu thoại mà mình biết, tận lực khiến mình tỉnh táo lại, không phải chỉ bị một tên đồng tính nào tàn cuồng theo dõi thôi sao, có gì đâu, có gì đâu ha....

Nhưng rồi, Hòa Đồng thất bại.

“Fuck mom you! Anh.. anh.. bị bệnh hả?!!!” Hòa Đồng chửi ầm lên.

Làm người ta kinh sợ là, người đàn ông đối diện màn mưa bỗng dưng nở nụ cười chậm rãi, đơn giản, bình tĩnh, nói:”Tôi nói, tôi muốn cậu. Cậu đưa bản thân cậu cho tôi, tôi sẽ không theo dõi cậu nữa.”

2. Chương 2: Chương 6 - 10

Sáu

Hoà Đồng đang đứng trong mưa to gió lớn, cuồng phong gào thét, sét đánh ầm ầm.

Hôm nay, là ngày mà Hoà Đồng quyết định một quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời mình, là bắt tên biến thái theo dõi mình ba tháng qua, sau đó đánh tên biến thái kia một trận, phải đánh đến nỗi mẹ gã ta không nhận ra thì thôi.

Nhưng trong lúc đang tiến hành hành vi bạo lực không văn minh, Hoà Đồng bỗng quyết định hành động văn minh.

Cho nên Hoà Đồng nói với tên biến thái: "Anh theo dõi tôi cả ngày làm gì?"

Biến thái không nói gì, Hoà Đồng liền hỏi tiếp: "Rốt cuộc anh muốn gì? Theo tôi cả ngày, không phải chờ ngày bị tôi đánh chứ hả?"

Phiền thật. Hoà Đồng nghĩ, nếu như người này muốn đồ thì Hoà Đồng có thể cho mà, cho thì cho, có câu hoà thuận thì phát tài.

Cả ngày đánh đánh giết giết không tốt cho lắm, hơn nữa Hoà Đồng cũng đã hứa với người khác là trong một tháng này mình sẽ cố gắng không chế bản thân, không đánh người nữa.

Sau đó, Hoà Đồng kinh sợ nghe thấy biến thái nói: "Tôi muốn cậu."

"Cậu cho tôi bản thân cậu, tôi không theo dõi cậu nữa."

Trong chớp mắt, Hoà Đồng cảm thấy cả người bất lực, Hoà Đồng đã vận dụng hết trình độ trong hai mươi một năm qua để khống chế tính tình của mình lại rồi, nhưng giờ Hoà Đồng thất bại.

Hoà Đồng chửi ầm lên: "Fuck mom you!!! Anh.. anh bị bệnh hả?!"

Sau đó, Hoà Đồng cảm thấy cần sét đánh nữa để mình bình lại- Vì tên biến thái chậm rãi mỉm cười, dùng giọng điệu bình tĩnh đến quỷ dị, nói: "Tôi nói, tôi muốn cậu. Cậu cho tôi bản thân cậu, tôi không theo dõi cậu nữa."

Bảy,

Quả nhiên là tên biến thái!!!!

Chớp mắt, mặt Hoà Đồng trở nên đen xì, Hoà Đồng cảm thấy mình quả thực là cực kỳ cực kỳ sáng suốt mà, trước khi tìm tên biến thái này đã chuẩn bị kỹ càng cách giải quyết rồi - đó là đánh gã!!!

Hoà Đồng xắn tay áo lên, dùng giọng điệu lạnh lẽo căn bã:” Được thôi, không còn gì để nói nữa, đến đây đi.”

Dường như mặt biến thái ngơ ngác, anh ta nói:” Đến làm gì?”

Hoà Đồng liếc anh ta:” Đến đánh một trận với tôi.”

Giọng biến thái nghi hoặc:” Tại sao phải đánh nhau với cậu?”

Hoà Đồng nghẹn lời, quên mất bây giờ mình đang đóng vai căn bã cơ mà.

Sớm biết thì lúc nãy tên biến thái đi ra, mình vọt tới đánh anh ta luôn cho rồi, văn minh với không văn minh gì chứ, giờ văn minh thì phải văn minh đến cùng, trước khi đánh người ta còn đi bắt chuyện nữa chứ.

Hoà Đồng bất đắc dĩ suy nghĩ một lát, sau đó dứt khoát nói:”Đánh thắng, tôi là của anh.”

“Có đánh hay không?”

Tám,

Câu này vừa dứt, Hoà Đồng phát hiện hình như hai mắt biến thái sáng lên.

Không đâu không đâu, cách màn mưa dày như vậy, mình không thể nhìn thấy mặt tên đó được mà.

Hoà Đồng lén lút tiếp sức cho mình, nhưng mà trong lòng có chút gì đó không chắc chắn lắm.

Không hổ là biết thái, không nói câu nào cũng khiến mình mất chút khí thế rồi.

Chín,

Quả thực hai mắt biến thái sáng lên, Hoà Đồng không nhìn lầm.

Lúc này tâm tình biến thái sung sướng đến cực điểm. ngay cả giọng điệu cũng trở nên nhu hòa:” Không đổi ý?”

Hoà Đồng thẳng thắn dứt khoát nói:” Không đổi ý.”

“Được.” Nụ cười biến thái giương rộng thêm 3 phần.

Mười,

Nhưng Hoà Đồng đổi ý. T__T

Chết tiệt, từ lúc học tiểu học cho đến đại học, Hoà Đồng đánh khắp cả trường, không có địch thủ, lớp 6, từ hẻm nhỏ phía đông đến hẻm nhỏ phía tây đều là địa bàn của Hoà Đồng, không ngờ, hôm nay Hoà Đồng lại bại trong tay một tên biến thái.

Đang nghĩ như thế, đỉnh đầu truyền đến tiếng sung sướng của biến thái:” Đánh xong rồi. Cậu có muốn đổi ý nữa không?”

Hoà Đồng thử bay nhảy một tí, nhưng bắp thịt đều kiệt sức luống cuống cả người, cựa cựa cũng khó.

Hoà Đồng thật gian nan lau mặt dính đầy nước mưa, nói:”Coi như tôi xui xẻo, tôi chịu thua. Có điều, tôi có thể đổi ý đúng không?”

Biến thái trầm mặc ba giây.

3. Chương 3: Chương 11 - 15

Mười một,

Hoà Đồng nghĩ rằng, không có chuyện đổi ý đâu, đánh nhau không đánh thắng tên biến này, giờ phiền phức lớn mất rồi.

Nhưng mà, Hoà Đồng khó hiểu nghĩ, làm sao đưa “bản thân mình” cho người khác bây giờ?

Chả nhẽ về nhà rửa ráy sạch sẽ, rồi tìm cái nơ bướm thật lớn trói mình lại, liên hệ chuyển phát nhanh, tự mình chui vào một hộp quà lớn gửi qua?

Nghĩ như thế, không khỏi tỏm cả người.

Mười hai,

Có lẽ biến thái suy nghĩ xong rồi, anh ta nói:“Có thể.”

Hoà Đồng vui mừng đan xen kinh ngạc,“Thật á?”

Biến thái khom lưng nâng Hoà Đồng dậy, bình tĩnh nói:“Lời tôi nói ra chưa bao giờ đổi ý.”

Trong chớp mắt, ánh mắt Hoà Đồng nhìn biến liên thay đổi.

Người tốt kìa!

Mười ba,

Hoà Đồng nhặt cây dù rút trên đất lên, giữ cho rút hết bùn đất, miễn cưỡng có thể che được hai người, hỏi:“Nói chớ, anh tên gì?”

Biến thái điều chỉnh tư thế một chút, khiến Hoà Đồng có thể dựa vào anh ta, sau đó mới nói:“Tôi tên là Giao Dịch.”

Hoà Đồng “Phụt” một cái, cười ra tiếng.

“Há, anh tên là Giao Dịch, tôi là Hoà Đồng, hai ta thật đúng là trời sinh một đôi mà.”

Mười bốn,

Giao Dịch liếc nhìn Hoà Đồng, có ánh sáng lấp lánh chuyển động trong mắt,“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Hoà Đồng dựa vào vai Giao Dịch đi khắp khiêng, một lát sau Hoà Đồng nhin không được hỏi hỏi:“Nói chớ, anh theo dõi tôi chi vậy? Đã thế còn theo tới mấy tháng.”

Giao Dịch sửa lại:“Không phải vài tháng, mà là ba tháng lẻ bảy ngày.”

Hoà Đồng không nói gì:“..... Ồ, vậy anh theo dõi tôi làm gì?”

Giao Dịch nhìn Hoà Đồng, nhếch nhếch khóe miệng hiềm thấy: “Ngày 3 tháng 7 thì cậu sẽ biết thôi.”

Ngày 3 tháng 7 là ngày tốt lắm.

Vì đó là ngày sinh nhật Hoà Đồng.

Mười lăm,

Hoà Đồng hơi kinh ngạc, “Anh theo dõi tôi, chã nhẽ vì muốn dò la sở thích của tôi rồi tặng quà hả?”

Giao Dịch lắc đầu, “Tôi không vô vị như vậy đâu.”

Hoà Đồng nghĩ rằng cũng phải, ai mà vô vị thế chứ.

Có điều, Hoà Đồng không biết, Giao Dịch không cần như vậy là vì sở thích của Hoà Đồng, Giao Dịch rõ hơn ai hết.

Thích cay ưa ngọt, kỵ chua ghét mặn..... Hoà Đồng thật là khó hầu hạ.

4. Chương 4: Chương 16 - 20

Mười sáu,

Đến nhà Hoà Đồng rồi.

Hoà Đồng run run rút dù về, vừa mò chìa khóa mở cửa vừa hỏi: “Anh có muốn vào không? Ba mẹ tôi đều không ở nhà.”

Hoà Đồng mò côi mẹ, ban đầu Hoà Đồng ở cùng với cha. Nhưng sau này cha Hoà Đồng cưới mẹ kế, sinh em trai, giờ mấy người họ không đi nơi đâu, nhờ mỗi tháng gửi phí sinh hoạt cho Hoà Đồng nên Hoà Đồng mới biết bọn họ còn sống.

Giao Dịch gật gật đầu, nhưng cực kỳ do dự đứng ngoài cửa.

Hoà Đồng vừa thấy thì hiểu rõ, cười cười, “Không sao đâu, cởi giày vào đi, trên người tôi cũng đầy nước, không để ý đâu.”

Hiển nhiên Giao Dịch còn khá do dự, nhưng vẫn cởi giày, chỉ là khi bước vào lại bước cẩn thận từng li từng tí một.

Hoà Đồng “Phi” một tiếng, nở nụ cười.

Biến thái bây giờ đều đáng yêu như thế sao?

Mười bảy,

Nhà Hoà Đồng rộng rãi sáng sủa, bày biện ấm áp, không chút nào giống nơi ở của đàn ông độc thân cả.

Giao Dịch không tránh được khá kinh ngạc.

Hoà Đồng hơi có chút đắc ý nói: “Rất ngạc nhiên chứ gì? Mấy cái này đều nhờ bạn tôi giúp hết, không nhờ vậy thì không biết tôi sống lười thôi đến nhường nào đâu. ”

Lúc Hoà Đồng nói lời này, trong mắt đong đầy ấm áp, có thể thấy được người bạn ấy quan trọng với Hoà Đồng đến bao nhiêu.

Giao Dịch rũ mắt.

Mười tám,

Hoà Đồng kêu Giao Dịch đi tắm rửa trước, còn mình thì đi nấu canh gừng.

Giao Dịch tỏ vẻ không bằng để mình đi nấu canh cho, còn Hoà Đồng thì tắm trước đi.

Hai người đẩy qua đẩy lại nửa ngày, cuối cùng Hoà Đồng chiếm tí thượng phong, cho nên Giao Dịch bắt đắc dĩ đi tắm rửa.

Lúc Hoà Đồng nấu canh gừng đắc ý lắm, do vừa nãy hai người họ khách sáo đi khách sáo lại Hoà Đồng thắng mà.

Bỗng nhiên, tay Hoà Đồng ngừng lại một chút, thắng mấy chuyện này có gì để đắc ý trời?

Mười chín,

Sau khi Giao Dịch tắm xong thì đứng im tại chỗ, không thể bước đi được nữa.

Trong phòng bếp là một cảnh tượng khí thế ngất trời, Hoà Đồng đang quay lưng nấu canh, từ rửa rau đến xào rau bỏ vào nồi đều làm vô cùng trôi chảy.

Như nhận ra Giao Dịch đã đi ra, Hoà Đồng bận rộn tranh thủ nghiêng đầu cười cười với Giao Dịch, “Tắm xong rồi hả? Chờ tí nha, tôi cũng sắp xong rồi. Ban đầu tính nấu canh gừng thôi, nhưng mà nghĩ là có lẽ anh còn chưa ăn cơm tối nên tôi nấu thêm vài món luôn..”

Giao Dịch không hề động đậy mà nhìn chăm chú vào Hoà Đồng, không đáp lời.

Vì thế Hoà Đồng tiếp tục bận việc, đợi đến khi Hoà Đồng thò tay tính xem canh thế nào rồi thì Giao Dịch mới mở miệng: “Tắm xong rồi.”

Hoà Đồng nghi hoặc nghiêng đầu nhìn nhìn Giao Dịch: “Tôi biết rồi mà.”

Dường như Giao Dịch cũng nhận ra lời mình không đúng lắm, trầm mặc hai giây sau mới nói tiếp: “Cậu đi tắm đi. Thức ăn.... tôi làm cho.”

Hoà Đồng nhin không được nở nụ cười.

“Này, thẳng thắn quá rồi đó. Nếu vậy tôi đi tắm đây, anh thêm tí muối vào đây đi.”

Giao Dịch ừ một tiếng, đi qua, rất trịnh trọng tiếp nhận cái xéng.

Hoà Đồng không khỏi cười vỗ vỗ vai Giao Dịch, “Một cái xéng mà thôi, sao anh cứ như nhận Hồ Phù (*) thế hả?” [hồ phù (dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hổ, chia làm hai mảnh)]

Bỗng dừng tay Giao Dịch không tự nhiên cứng ngắc một chút.

Hoà Đồng thu tay về, đi vào phòng tắm: “Tôi đi tắm cái, à, lúc tôi ra anh đừng có biến nơi này thành hiện trường thẩm án đấy.”

Giao Dịch lại ừ một tiếng, vẻ mặt trịnh trọng mà nghiêm túc.

Hoà Đồng nhin không được lại nở nụ cười.

Thật ra biến thái cũng có thể rất đáng yêu mà, đúng không?

Hai mươi,

Lúc Hoà Đồng tắm rửa sạch sẽ đi ra, đã ngửi thấy một mùi hương rất mê người.

Thiếu chút nữa nước miếng Hoà Đồng chảy xuống rồi, mùi hương này thật sự là rất mê người mà.

Vì thế Hoà Đồng đi thẳng vào phòng bếp, thấy một bàn cơm màu sắc mê người, khiến Hoà Đồng không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

“Giao Dịch, tôi thật sự là quá coi thường anh rồi! Tôi cứ nghĩ anh sẽ biến nhà bếp thành hiện trường thảm án chứ, đây rõ ràng là tiên cảnh nhân gian mà!”

Đầu tiên Giao Dịch đặt một chén canh gừng ở trước mặt Hoà Đồng, sau khi nghe Hoà Đồng nói thì vẻ mặt cũng không thay đổi gì lắm, chỉ là trong ánh mắt lóe lên ý cười.

Hoà Đồng bưng bát canh gừng một ngụm uống cạn, cuối cùng chưa hết thòm thèm nói: “Ngay cả canh gừng cũng nấu ngon như vậy..... Giao Dịch, chẳng lẽ anh là đầu bếp hả?”

Giao Dịch lắc lắc đầu, lôi ra một chiếc ghế dựa ngồi xuống.

“Tôi là một thương nhân.”

Hoà Đồng lấy một chén cơm cho mình, ngồi xuống ăn như hùm như sói, sau khi vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Hoà Đồng hỏi: “Anh buôn bán gì vậy? Sao có thể luyện ra tay nghề nấu ăn tốt như thế chứ?”

Giao Dịch khẽ cười cười, không đáp.

Hoà Đồng gấp một miếng, vừa nhai vừa hàm hồ nói: “Không phải luyện tay nghề nấu ăn để nấu cho người trong lòng chứ?”

“Chắc chắn, trách không được, nếu tôi là người trong lòng của anh, ngay lập tức vì chuyện này mà bị thuyết phục mất thôi.”

Lời này Hoà Đồng cũng chỉ là trêu chọc mà thôi, không nghĩ tới Giao Dịch lại thật sự thừa nhận.

Ánh mắt Giao Dịch dừng ở trên người Hoà Đồng - nói chứ ngay từ đầu ánh mắt của Giao Dịch luôn dừng trên người Hoà Đồng - hơi hơi nhếch miệng, “Đúng thật là vì người tôi yêu.”

“Em ấy thích cay ưa ngọt, kỵ chua ghét mặn, hơi khó hầu hạ. Tôi không làm gì khác hơn là mài giũa tay nghề làm cơm và nấu cơm.”

Hoà Đồng đang ăn đồ ăn mỹ vị trong miệng, hơi nghi hoặc nghiêng đầu.

Hớ, sao nghe thấy kì kì?

Đúng rồi, hình như mình cũng thích cay ưà ngọt, kị chua ghét mặn.....

5. Chương 5: Chương 21 - 25

Hai mươi mốt,

Vì thế Hoà Đồng rất vui vẻ nói:“Khéo thế? Bữa sau cho tôi gặp người trong lòng của anh với được không?”

Giao Dịch làm như tiếc nuối mà lắc lắc đầu:“Tôi còn chưa theo đuổi được em ấy, không dễ gọi em ấy ra.”

“Hơn nữa, dù có theo đuổi được thì cậu cũng không cần gặp đâu.”

Hoà Đồng kỳ quái cấn cấn chiếc đũa, hỏi:“Sao vậy?”

Ánh mắt Giao Dịch dừng trên người Hoà Đồng, dường như trong mắt có thứ gì đó không thể tả rõ, Giao Dịch chậm rãi nói:

“Tới ngày 7 tháng 3 thì cậu biết thôi.”

Hoà Đồng buồn rầu nhíu nhíu mày,“Lại là ngày 7 tháng 3? Đó thật là ngày tốt lành à.”

Giao Dịch gật đầu tán thành,“Đó thật là một ngày rất tốt.”

“Được rồi,” Hoà Đồng bất đắc dĩ cấn cấn chiếc đũa,“Sao tôi không biết ngày sinh nhật của mình lại đặc biệt thế nhỉ.”

Giao Dịch nhìn Hoà Đồng mỉm cười.

Hai mươi hai,

Ngày 7 tháng 3 là ngày sinh nhật Hoà Đồng.

Ba năm trước, ngày này mới thật là ngày lành.

Nhưng, chỉ là ngày lành với Giao Dịch mà thôi.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, mưa to không ngớt, sấm sét vang dội, rất thích hợp cho việc giết người rồi ném thi thể nơi đồng hoang.

Giao Dịch bị chú út vô liêm sỉ nhà mình đuổi ra đường, đành phải yên lặng ngồi xổm dưới mái hiên nhìn mưa ngấn người.

Đáng tiếc mưa quá to, mái hiên ngăn ngừa không có tác dụng gì, bởi vậy Giao Dịch vẫn là bị dội nước mưa đầy người.

Ngay khi Giao Dịch bị thương nghĩ ngày mai có thể bị cầm đây, nhà mình lại vì bệnh của mình mà tức giận nữa thì trên bỗng nhiên trên đầu Giao Dịch hết mưa.

Giao Dịch ngạc nhiên ngẩng đầu, liền thấy một người khiến cả đời Giao Dịch đều không thể quên được.

Một thiếu niên có lẽ vừa thành niên che dù bên cạnh Giao Dịch, nét ngây ngô vẫn đọng lại trên gương mặt không hợp tuổi. Cậu ta hơi nâng cằm, đánh giá gia cảnh Giao Dịch rồi biếng nhác cười cợt, gương mặt tinh xảo khiến Giao Dịch như bị mê muội.

“Thật đáng thương, không ngờ thời nay còn tình cờ gặp ăn xin trên đường. Nói thật, năm tôi lớp 6, sống đầu đường xó chợ đến mức tệ hại cũng tốt hơn với ông nha.”

Những lời này của thiếu niên khiến Giao Dịch như bị nước tuyết xối lên đầu cho tỉnh đầu óc, lúc đó tâm tư của Giao Dịch còn rất miễn cảm nên rất lúng túng, cúi thấp đầu.

“Chẳng qua,” Thiếu niên bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng Giao Dịch rồi chậm rãi nói, “Tôi là một người kì lạ lắm, cho nên tôi cảm thấy, ông cũng không đến nỗi. Chưa kể giờ trời mưa to, ông lại dính đầy nước mưa, vậy mà vẻ mặt lộ ra chút oán hận nào mới hay. Dù là vì gì, điểm này của ông khiến tôi rất thích.”

Thiếu niên vươn tay với Giao Dịch.

Lòng bàn tay cậu ta trắng nõn nhẵn nhụi, không giống như tay Giao Dịch phủ đầy vết chai, hơn nữa giờ phút này còn dính đầy nước bùn.

Thiếu niên chậm rãi nói: “Ông có muốn đến nhà tôi uống chén canh gừng không?”

Giao Dịch ngẩn người nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nói: “Tới hay không?”

Đột nhiên, Giao Dịch rất muốn bắt lấy tay thiếu niên ấy, nói đương nhiên là được rồi, tôi đồng ý.

Nhưng rồi cuối cùng Giao Dịch chỉ cúi thấp đầu.

Nói cho cùng, trong xương vẫn tồn một chút tự ti.

Ngay sau đó, bỗng nhiên Giao Dịch lại cảm thấy tay mình được bao phủ một hơi ấm áp.

Thiếu niên nắm tay Giao Dịch, kéo Giao Dịch đứng lên.

Giao Dịch ngẩng ngẩn nhìn hai tay hai người. Tay trắng nõn của thiếu niên trắng bị lòng bàn tay dính nước bùn của Giao Dịch làm bẩn, vậy mà thiếu niên không thèm để ý chút nào.

Thiếu niên nói: “Nghĩ lâu quá thế, muốn thì muốn thôi, đi với tôi nào.”

Giao Dịch kinh ngạc nhìn thiếu niên.

Nửa ngày sau, bỗng nhiên Giao Dịch phá lệ nở nụ cười.

“Ừm, cậu nói đúng.”

Hai mươi ba,

Muốn.... thì cứ muốn thôi.

Giao Dịch nhìn Hoà Đồng phía đối diện đang ăn không có hình tượng chút nào, khóe miệng dần dần giương lên.

Có lẽ theo dõi ba tháng qua là rất gốc, nhưng mà..... Vì ngày hôm nay thì có sao đâu?

Hai mươi bốn,

Hoà Đồng ăn bữa cơm ăn này, vừa cảm thấy mỹ mãn, lại hơi kinh hồn bạt vía.

Giao Dịch luôn mỉm cười, ánh mắt luôn dừng trên người Hòa Đồng khiến Hòa Đồng cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng nghĩ lại thì thật không có chỗ nào không đúng cả.

Hòa Đồng cắn một miếng táo, rồi rầu rĩ.

Bởi vì quá muộn rồi nên Hoà Đồng liền giữ Giao Dịch ở lại thêm tí, không ngờ khi Giao Dịch nghe câu này liền ngậy người ra, để tỏ lòng cảm kích nên gọt quả táo này cho Hoà Đồng.

Tự dưng Hoà Đồng cảm thấy quả táo trong miệng mình hơi hơi khó ăn.

Trời ơi, rốt cuộc là không đúng chỗ nào đây?

Nghĩ ngang nghĩ dọc cũng không nghĩ ra chỗ nào không đúng.

Cũng phải, nếu như mỗi thằng nam đều có thể biết được tâm tư của gay thì những người có ý định ra sức bẻ cong thằng nam chẳng phải khó làm rồi sao.

Nói ví dụ, Giao Dịch đáng thương.

Hai mươi lăm,

Thật ra Giao Dịch không biết bản thân mình có được tính là gay không.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, phạm mạng cô độc, đào hoa trái phong lưu không thấy đâu cả, thích người duy nhất chỉ có Hòa Đồng.

Cho nên, có lẽ Giao Dịch cũng tính là gay chứ?

Ài, gay go rồi. Tuy rằng cả hai đều là nam, nhưng chưa ai đủ kinh nghiệm.

6. Chương 6: Chương 26 - 30

Hai mươi sáu,

Nhà Hoà Đồng chỉ có một phòng.

Dĩ nhiên không phải nguyên nhà chỉ có một phòng, mà là chỉ còn một phòng trống mà thôi. Mới đầu không chỉ còn 1 phòng đâu, nhưng từ khi bạn cùng nhà chạy mất tằm, Hoà Đồng vui vui vẻ vẻ chất đầy đồ vào đó. Giờ mở cái phòng đó ra thì ôi thôi, toàn mùi mốc meo, đừng nói là cho người ở, nhìn cũng thấy chướng cả mắt ấy.

Vì thế Hoà Đồng nhú mày, rất rối rắm mở miệng: “Xem ra đêm nay anh chỉ có thể ngủ cùng với tôi.”

Giao Dịch khẽ cười cười, trong mắt lại lóe lên điều gì đó không tả được.

“Cậu còn không được.”

Hai mươi bảy,

Hoà Đồng nằm ở trên giường, ngủ không được.

Thân thể cứng ngắc, trong lòng rơi lệ đầy mắt. Chết tiệt, sao tự dưng kêu Giao Dịch ngủ chung làm chi, rõ ràng ngủ sofa ngoài phòng khách cũng dễ chịu lắm cơ mà!

Sớm biết..... Sớm biết rằng lúc Giao Dịch ngủ có loại đam mê đáng sợ này, Hoà Đồng liền đi ngủ sofa cho rồi!

“Ừm..... Sao còn chưa ngủ?” Đang nghĩ như thế, giọng nói Giao Dịch vang bên tai Hoà Đồng.

Trời ơi, đất ơi, giọng nói cũng quyến rũ như vậy kìa.

Hoà Đồng nơm nớp lo sợ, dứt quãng nói: “Không, không, không có việc gì, anh, anh ngủ tiếp đi.”

Giao Dịch ừm một tiếng, nặn nặn cái gì đó trong tay, rồi sáp lại gần Hoà Đồng, rồi mới ngủ tiếp.

Hoà Đồng bị hành động này của Giao Dịch cả kinh, tóc gáy nổi lên.

Chết tiệt! Sao cái người này lại có đam mê khủng bố là lúc ngủ cũng muốn sờ JJ người khác thế trời!? A?!?!

Hoà Đồng cứng ngắc thân thể, rơi lệ đầy mắt.

Giao Dịch lại cười thâm sung sướng trong màn đêm.

Hai mươi tám,

Sáng ngày hôm sau, Hoà Đồng dậy sớm.

Mặt Hoà Đồng như đưa đám bước chân xuống giường, mắt Hoà Đồng có hai vết đen thui cực kỳ rõ.

Hoà Đồng kinh hồn bạt vía nguyên một đêm, sợ là tay Giao Dịch dùng sức một tí..... Nửa đời sau của Hoà Đồng liền “tèo” luôn.

Sau khi Hoà Đồng rời giường thì Giao Dịch cũng dậy rất nhanh.

Khác biệt là, tinh thần Giao Dịch rất tốt, vừa nhìn liền biết tối qua ngủ rất ngon.

Giao Dịch ngồi ở trên giường, tâm tình khoái trá lưỡi biếng duỗi eo, nhe răng cười cười với Hoà Đồng.

“Buổi sáng tốt lành.”

Hoà Đồng bị nụ cười này của Giao Dịch làm chấn động.

Giao Dịch không phải chưa cười qua, chỉ là luôn khẽ cười, rất hiếm thấy khi nào cười sáng lạn giống hôm nay.

Hoà Đồng không khỏi sờ sờ tim đang đập kịch liệt.

“Giao Dịch, anh đừng cười như thế, khi anh cười rất giống tên Tiêu Trì kia, cực kỳ tai họa đấy.”

Quả nhiên, Giao Dịch không cười nữa.

Hai mươi chín,

Giao Dịch trầm mặc hai giây, nói: “Tiêu Trì là ai?”

Hoà Đồng kỳ quái nhìn Giao Dịch, “Giao Dịch, vẻ mặt hiện giờ của anh..... Cứ như là chồng bắt gặp vợ ngoại tình ấy.”

Giao Dịch dừng một chút.

Hoà Đồng thấy thế cười hì hì lại gần, “Đùa tí thôi, đùa tí thôi, nhà tôi còn có cái bàn chải chưa xài, chúng ta đi đánh răng thôi.”

Vì thế Giao Dịch trầm mặc đi theo.

Lúc đánh răng:

Đột nhiên Hoà Đồng càng nghĩ càng thấy lạ: “Giao ịch, ói ó, ói en an ủ ấy, ao à ìm ợ ược ây ả?” [Giao Dịch, nói chớ, thói quen anh ngủ ấy, sao mà tìm vợ được đây hả?]

Hoà Đồng liên tưởng một chút, bỗng nhiên rùng mình, “Ừng ói ới ôi anh òn ức á?” [Đừng nói với tôi anh còn thức nhá?]

Giao Dịch đã đánh răng xong, mồm miệng rõ ràng, bình tĩnh trả lời: “Tôi còn thức.”

Hoà Đồng sắc mặt một ngụm nước.

Câu này của Giao Dịch ngắn gọn mà ý nghĩa phức tạp, phân tích chung chung được hai điểm chính: 1, mình không chắc anh ta có thức hay không nên không dám đánh thức anh ta; Hai, anh ta còn, vậy mà buổi tối còn sờ JJ mình.

Sau khi Hoà Đồng lý giải tâm tình: Anh ta thức! Thức đó! Vậy mà tối qua, tối qua còn!!!! Đâu! phông!

Ba mươi,

Điểm tâm là Giao Dịch làm giúp.

Lúc Hoà Đồng ăn cháo, bỗng nhiên hơi xúc động.

Haiz..., thật sự là việc đời vô thường, ngày hôm qua mình còn đang lửa giận ngút trời tính đánh Giao Dịch một trận, vậy mà hôm nay ở đây thưởng thức cháo ngon do Giao Dịch nấu.

Hòa Đồng nghĩ như vậy, không khỏi đặc ý ăn thêm hớp cháo.

7. Chương 7: Chương 31 - 35

Ba mươi mốt,

Ngay khi Hoà Đồng ăn cháo xong, do dự không biết nên ăn thêm trứng luộc và mấy món khác không nữa, trước khi đặt đĩa xuống thì bỗng dưng có một vị khách không mời mà đến quyết định giúp Hoà Đồng.

“Đinh - đing!”

“Này! Hoà Đồng ới!”

Ba mươi hai,

Hoà Đồng bị tiếng chuông và tiếng gọi thỉnh thoảng vang lên làm cho sợ tới mức nghẹn thức ăn trong họng, suýt nữa không thở được, chết trên bàn cơm luôn.

Giao Dịch vỗ lưng giúp Hoà Đồng, lạnh lùng nhìn thoáng qua cửa.

Tiêu Trì đang đứng ở ngoài cửa, tự dưng hắt xì một cái.

Ba mươi ba,

“Chà chà chà, Hoà Đồng, cậu ăn ngon quá ha, uống công tố đến giúp cậu dọn phòng, vậy mà có đồ ăn ngon thế này không nói cho tớ biết hả!”

Tiêu Trì người cũng như tên, lớn lên tuần tú như ao nước trong suốt, lúc Tiêu Trì cười lộ lên, trong ánh mắt chứa ba phần ngang ngạnh, bốn phần phong lưu, do đó luôn có nhiều cô gái rít gào lao tới.

Lúc này, Tiêu Trì đứng bên cạnh Hoà Đồng, cười đến nỗi trong mắt lấp lóe vàng sáng, tuy tư thế rất bất lịch sự nhưng dĩ nhiên vẫn rất đẹp trai.

Giao Dịch lãnh đạm giương mắt nhìn nhìn Tiêu Trì, khóe miệng không vui mím mím.

Hoà Đồng bất đắc dĩ đẩy Tiêu Trì ra, “Đi xuống, tớ còn muốn ăn sáng tiếp.”

Tiêu Trì thò đầu ra liếc nhìn nhìn, chắc chắn nói: “Đây nhất định là thức ăn khách sạn 5 sao? Ngon như thế, chẳng lẽ hôm nay sinh nhật cậu hả?”

“Không phải.....” Bỗng nhiên Tiêu Trì nói lầm bầm, “Còn cách ba tháng lẻ sáu ngày nữa mà, hơn nữa tính cách cậu lôi thôi như thế, nhất định không thể làm ra mấy món như vậy.....”

Tiêu Trì dừng một chút, rồi sau đó cười tủm tỉm nhìn về phía Giao Dịch, “Xem ra là anh giai này làm cơm, như vậy xin hỏi.....”

“Anh, là ai?”

Ba mươi bốn,

Giao Dịch nghiêm mặt, không có thái độ gì, cũng không trả lời.

Hoà Đồng thở dài, cực kỳ đau khổ dọn thức ăn qua một bên, vừa nhìn chăm chăm vào chúng nó vút nói: “Anh ấy là Giao Dịch, một người bạn của tớ.”

Đột nhiên vẻ mặt Tiêu Trì lãnh đạm xuống, “Bạn của cậu? Quen lúc nào, sao tớ không biết chứ?”

Hoà Đồng đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, “Tiêu Trì, cũng đâu phải cậu đều biết hết bạn của tớ đâu chứ?”

Mặt Tiêu Trì triệt để lạnh xuống, “Phải, đúng là tớ không thể biết hết tất cả bạn của cậu, nhưng anh ta là ai? Tớ nhớ rõ là ngày hôm qua tớ còn chưa gặp anh ta đâu.”

“Tớ nhớ rõ chiều qua cậu nói với tớ muốn đi tìm một tên khốn kiếp đáng ghét, là anh ta?”

Giao Dịch vẫn luôn thẳng tắp ngồi ở trên ghế, câu được câu không nghe bọn họ nói chuyện. Bỗng nhiên nghe đến câu này, đột nhiên ánh mắt đang lưu luyến trên người Hoà Đồng ngừng lại, lạnh lùng chuyển hướng Tiêu Trì.

Hoà Đồng vội vàng khuyên nhủ: “Tiêu Trì, đều là bạn mà, đừng như vậy.....”

“Bạn há?” Tiêu Trì lạnh lùng nhếch khóe miệng, “Hoà Đồng, người nào cậu nhặt về nhà thì cậu không gọi là bạn chứ? Tên Bạch Thừa An lần trước, cậu gọi người ta là bạn, nhưng người ta gọi cậu là gì hả?”

Bỗng nhiên Hoà Đồng trầm mặc xuống dưới.

“Chuyện gì xảy ra?” Giao Dịch nhin không được hỏi.

“Không phải chuyện của anh.” Tiêu Trì dùng khóe mắt lãnh đạm nhìn lướt qua Giao Dịch, nói tiếp: “Hoà Đồng, chuyện cậu quen bạn tớ mặc kệ, nhưng mà, lúc cậu nhặt cũng phải chú ý chớ, đừng mang chó mang mèo về nhà.”

“Tiêu Trì.” Đột nhiên Hoà Đồng nâng mắt, nhìn thẳng Tiêu Trì nói: “Chuyện Bạch Thừa An, tớ thừa nhận là tớ nhìn sai người. Nhưng mà, chuyện này không liên quan đến Giao Dịch, cậu đừng có mà quăng hết mấy câu cay nghiệt kia ra.”

Tiêu Trì đã ghen cơn tức này từ lâu, lúc này không phun không chậm phun ra - “Hoà Đồng, chỉ mới nửa ngày không thấy cậu, cậu lại nhặt về một kẻ không quen biết, khi đó chẳng phải Bạch Thừa An cũng như

thế này sao? Cậu lại muốn thông báo là có một người đàn ông tỏ tình với cậu sao hả!!!”

Mí mắt Giao Dịch chợt dạ giật giật.

“Tiêu Trì.....” Hoà Đồng bình tĩnh nói, “Hôm nay cậu sao thế? Coi như là Bạch Thừa An, nhưng đó là chuyện khi nào rồi chứ, đáng để cậu nổi giận như hôm nay thế sao?”

“Tớ.....” Tiêu Trì bị Hoà Đồng tức đến nghẹn luôn, nghiêng đầu qua chỗ khác “shit” một tiếng, “Xin lỗi. Hôm nay tâm trạng tớ không tốt, chúng ta ra ngoài lại nói.”

Hoà Đồng gật gật đầu, hơi áy náy với Giao Dịch, nói: “Xin lỗi, tính tình bạn tôi không ổn cho lắm. Anh ngồi đây đã nhé?”

Giao Dịch lắc lắc đầu, “Không sao đâu. Cậu đi đi.”

Hoà Đồng lại nói một tiếng áy náy, lúc này mới đứng dậy rời đi cùng Tiêu Trì.

Ba mươi lăm,

“Nói đi, hôm nay cậu sao vậy.” Hoà Đồng lấy một điều thuốc ra đưa cho Tiêu Trì đang nằm bên cạnh.

Tiêu Trì khó chịu nhận lấy điều thuốc, cắn trong miệng, oán hận nói: “Cảnh cáo cậu, hôm nay xui xẻo lắm.”

Hoà Đồng thản nhiên nói: “Sao lại xui xẻo thế? Tự dưng vô duyên vô cớ mắng tới xui xẻo?”

Tiêu Trì ngượng ngùng, “Lúc này..... Đúng lúc tức cảnh sinh tình, không cần thận lại tức lên.....” (Tức cảnh sinh tình: cảm xúc trào dâng vì cảnh vật bên ngoài)

Hoà Đồng bình tĩnh nhìn Tiêu Trì: “Cậu sẽ không vô duyên vô cớ tức cảnh sinh tình, trừ khi tự mình trải qua. Chẳng lẽ..... Hôm nay cậu được đàn ông tỏ tình?”

Lập tức Tiêu Trì nhảy dựng lên giống như mèo bị đập đuôi, ánh mắt cậu ta hỗn loạn, nói năng lộn xộn: “Sao, sao có thể chứ! Cậu đừng có mà nói bừa!”

Hoà Đồng: “Ừ. Người này có thể khiến cậu hỗn loạn tinh thần. Xem ra là người rất quen thuộc đây, là đám anh em? Ai thế?”

Lập tức Tiêu Trì ỉu xiu.

Hoà Đồng nhìn Tiêu Trì, trông mắt nhin không được chứa ý cười, “Là Tiêu Tu Tề, có đúng không?”

Tiêu Trì gục đầu, “Chúc mừng cậu, hoàn toàn đúng.....”

“Haizi -” Hoà Đồng giả vờ giả vệt thở dài một tiếng, “Lúc thấy cậu với tên tiểu bạch kiểm* kia thì tớ biết sẽ có ngày như vậy mà.” [*tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châmchọc)]

“Vội lại——” Hoà Đồng lại giả vờ giả vệt kéo dài câu, “Ngày thường tên kia cũng đối xử quá ân cần với cậu đấy thôi.”

Tiêu Trì đau khổ che mặt, “Giờ tớ phải làm sao đây? Anh em với nhau năm năm đó! Chỉ ít hơn cậu vài ngày thôi!”

Hoà Đồng trấn an nói: “Thì cậu liền theo cách năm đó của tớ để xử lý là được rồi.”

Tiêu Trì rùng mình, “Không muốn đâu, cách của cậu rất độc ác.”

Hoà Đồng thần nhiên nói: “Khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, không thì.....” Hoà Đồng liếc liếc nửa người dưới của Tiêu Trì, “Thì ra là cậu muốn bị mùi vị bị bạo súc chứ gì?”

Cúc hoa Tiêu Trì căng thẳng, buồn bã nói: “Cút.”

Hoà Đồng đi luôn không thèm ngoảnh lại, cất bước đi vào nhà, “Chỉ mong đến ngày đó, cậu ”ở trên“.”

Tiêu Trì buồn bã nói: “Cậu cút đi ăn shit đi!!”

8. Chương 8: Chương 36 - 40

Ba mươi sáu,

Giao Dịch thấy Hoà Đồng đi vào, không chút biến sắc lặng lẽ giấu cái gì đó trên bàn đi, thần nhiên nói: “Về rồi? Nói chuyện sao rồi?”

Hoà Đồng không phát hiện động tác mờ ám của Giao Dịch, rút ra một điều thuốc, cắn trong miệng, “Không có chuyện gì đâu, chả là Tiêu Trì khiến người ta phạm tội ấy mà.”

Hoà Đồng mơ hồ, Giao Dịch nghe không hiểu lắm nhưng không có ý hỏi tiếp, gạt đầu, nói: “Không có việc

gì thì tốt rồi.”

Hoà Đồng ừ một tiếng, chậm rãi phà một hơi thuốc.

Giao Dịch thấy Hoà Đồng không chú ý, lại len lén cẩn thận thả cái thứ trong tay xuống rồi dùng chân đá vào trong tấm màn ghế nhằm che kín.

Giao Dịch vừa len lén lút lút vừa bắt chuyện nói: “Mà, Bạch Thừa An là ai?”

Thấy mặt Hoà Đồng khác thường, Giao Dịch vội vàng bổ sung nói: “Không muốn nói cũng không sao.”

“Không sao, chuyện này có gì đâu.” Hoà Đồng dụi tắt thuốc lá, thản nhiên nói: “Năm đó tôi không cẩn thận đụng phải một tên nào tàn mà thôi.”

Giao Dịch cẩn thận hỏi: “Có thể nói rõ chút không?”

Hoà Đồng cười như không cười nhìn Giao Dịch: “Hóa ra anh tò mò thế à?”

Giao Dịch khụ khụ, điều chỉnh sắc mặt.

Hoà Đồng dụi thuốc lá vào gạt tàn, nói: “Nếu anh muốn nghe, tôi nói cũng không sao cả.”

Giọng nói Hoà Đồng trong trẻo như nước, nói: “Hai năm trước, tôi gặp Bạch Thừa An ở công viên. Lúc ấy là buổi chiều, không có ai qua lại. Anh ta đang đau đớn cuộn mình trên ghế công viên. Thấy vậy tôi đi qua, lấy di động ra, rồi vỗ vỗ anh ta,” Anh sao thế? Số điện thoại người nhà anh là gì, cần tôi gọi 115 hay không?”

“Bạch Thừa An không đáp lời, lúc tôi sốt ruột muốn gọi điện thoại, vừa bấm 115 thì bỗng nhiên Bạch Thừa An giữ chặt góc áo của tôi.”

Hoà Đồng dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Bạch Thừa An giữ chặt góc áo của tôi, nói -”Ba, con đau đầu quá.”

Trong chớp mắt, vẻ mặt của Giao Dịch trở nên cực kỳ vi diệu.

Hoà Đồng bình tĩnh tiếp nói: “Bạch Thừa An mất trí nhớ, chẳng nhớ được bất kỳ ai trong nhà. Muốn dẫn anh ta đi đồn cảnh sát thì anh ta sống chết không chịu, do đó tôi đành dẫn anh ta về nhà.”

“Chăm sóc anh ta được khoảng 2 tháng, anh ta thanh minh được một tí, thay đổi rõ ràng nhất là anh ta

không kêu tôi là ba nữa, mà là anh trai.”

Giao Dịch ngừng cười.

Hoà Đồng giật giật cơ mặt, nói tiếp: “Qua tháng nữa, anh ta không gọi tôi là anh trai nữa, mà gọi tôi là bà xã.”

Giao Dịch không cười nổi nữa.

Hoà Đồng không phát hiện Giao Dịch khác thường, chỉ bình tĩnh đến kỳ lạ mà nói: “Sau này, lại qua một tháng, anh ta đã hoàn toàn nhớ hết rồi, nhưng lại không biểu hiện ra, do đó tôi cũng không phát hiện.”

“Cho đến một ngày tôi về nhà, phát hiện trước cửa trong phòng chất đầy hoa tươi, có một viên kim cương không biết bao nhiêu cara đặt ở giữa một bó hoa, Bạch Thừa An cầm bó hoa đó lên, quỳ gối xuống trước mặt tôi, nhìn tôi nói:”Hoà Đồng, tôi thích cậu, cậu có thể sống cùng với tôi hay không?”

“Sau đó thì sao?” Giao Dịch vội vàng hỏi.

Hoà Đồng bưng một chén nước lên, trầm giọng cái rồi nói: “Tôi nhận lấy bó hoa đó, anh ta vui mừng lấy viên kim cương ra, sau đó trước mặt của anh ta, tôi nhét viên kim cương vào miệng anh ta..”

Bỗng nhiên sống lưng Giao Dịch chợt lạnh.

Hoà Đồng nói: “Được rồi. Nói xong rồi.”

Giao Dịch không cam lòng truy hỏi: “Vậy xong rồi? Anh ta không quán lấy cậu à.”

Hoà Đồng xì một tiếng, “Anh ta là nam, tôi cũng là nam, dùng cái gì để quán được đây? Chả lẽ ép buộc được được tôi? Với lại anh ta có trở lại đi nữa tôi cũng dùng cách tương tự để đáp lại.”

Giao Dịch nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: “Bị một người đàn ông tỏ tình, cậu rất ghê tởm sao?”

Hoà Đồng thờ ơ nói: “Ghê tởm chết ấy.”

Đột nhiên tâm Giao Dịch lạnh phân nửa.

Ba mươi bảy,

Trên con đường tương tư, miễn mình cứ từ từ theo đuổi khắc có ngày thành công.

Đây là ý nghĩ ba năm trước đây của Giao Dịch.

Yêu phải một người hung tàn như thế, không bẻ cong được thì phải làm sao bây giờ! QAA

Đây là ý nghĩ hiện tại của Giao Dịch.

Haiz...

Hỏi người sầu được bao nhiêu?

Sông xuân vẫn chảy một chiều về đông. (**Đây là bài từ cuối cùng trong đời Lý Dục, bày tỏ nỗi lòng đau cắt ruột, cảm phần tội độ, thâm cảm bi ai trước cảnh mất nước.*)

Ba mươi tám,

Làm một sinh viên, dĩ nhiên Hoà Đồng không thể mỗi giờ mỗi khắc đều ở nhà.

Sau khi nghỉ ngơi thỏa mãn, Hoà Đồng liền bắt đầu thu xếp đồ đạc về lại trường. Thuận tiện hỏi Giao Dịch đã ở lại đây hai ngày: “Tôi phải về trường rồi, anh không về công ty sắp xếp chuyện làm ăn sao?”

Giao Dịch thoáng thương tâm nói, “Do phải về công ty nên mới ở chức nhà cậu mấy ngày này đó.” => ý lười)

Hoà Đồng nhìn Giao Dịch: “Nói như vậy, anh không muốn về công ty thật à?”

Dĩ nhiên rồi, nếu về đâu còn được gặp cậu.

Giao Dịch gật đầu: “Ừ, chuyện công ty nhiều lắm, tôi mà về liên lết không ra được.”

Hoà Đồng: “Ồ.”

Hai người lặng im.

Giao Dịch nhin không được hỏi: “Có lẽ tôi sẽ bận rộn mấy tuần, thậm chí mấy tháng không có thời gian rảnh luôn đây, cậu không có gì nói với tôi à?”

Hoà Đồng nghĩ nghĩ: “Tôi đang rất hiếu kì là anh theo dõi tôi 3 tháng lẻ 7 ngày liên tục mà sao công ty anh không phá sản cơ.”

Giao Dịch: “.....”QAQ

Ba mươi chín,

Từ ba tuần trước, sau khi Giao Dịch đi, ba tuần kể Hoà Đồng không gặp anh ta qua.

Nhưng mà chuyện này không ảnh hưởng đến Hoà Đồng chút nào.

Giao Dịch trong lòng Hoà Đồng rất có nhiều biệt danh, ví dụ như là tên biến thái theo đuôi mình- người bạn không tệ mới quen một ngày- nấu cơm rất ngon- người làm ăn giàu có- còn cả- cái tên có ham mê biến thái lúc ngủ.

Nhưng mà, dù nhiều biệt danh là vậy, nhưng không có cái nào quan trọng cho lắm.

Còn trong lòng Giao Dịch, biệt danh của Hoà Đồng thì đơn giản hơn nhiều, như là người yêu mình muốn theo đuôi- người yêu khá lười biếng- người yêu khó hầu hạ, và- người yêu rất khó theo đuôi được.

Tuy rằng nhiều biệt danh, nhưng cái nào cũng quan trọng.

Có câu tục ngữ nói: Không phải oan gia không chạm đầu; Cũng có tục ngữ nói: Thằng nam khó cong, khó như lên trời.

Không biết khi nào, Giao Dịch có thể lên trời đây

Bốn mươi,

Trong phòng làm việc, Giao Dịch u oán trừng máy tính, cấp dưới thì đang gõ bàn phím không ngừng.

Trong lòng Giao Dịch bi thương như sông chảy ngược dòng, ba tuần rồi! Ba tuần rồi chưa được gặp Hoà Đồng nữa! Lỡ như Hoà Đồng quên mình mất thì.....

Giao Dịch nhìn không được cầm lấy khung ảnh cạnh máy tính, vừa cẩn thận vừa thành kính nhẹ nhàng hôn người trên tấm ảnh đó.

May mắn trước lúc rời khỏi nhà Hoà Đồng lấy trộm được bức ảnh này..... Không thì sao có thể chịu nổi ba tuần này chứ.

9. Chương 9: Chương 41 - 45

Bốn mươi mốt,

Nhân viên giáp: Này, tôi lại thấy tổng giám đốc mình hôn hôn một cái khung ảnh nữa đó!

Nhân viên ắt: Hả?! thật sao? Sao chị thấy được thế?

Nhân viên giáp: Lúc tôi đưa cà phê vào thì bắt gặp! Vừa muốn thám thính người trên ảnh là ai, tổng giám đốc lại cất khung ảnh xuống mắt tiêu.

Nhân viên ắt: Thật đáng tiếc..... Ấy cha, chẳng lẽ chúng ta sắp có bà chủ sao?

Nhân viên giáp: Xem ra đúng là vậy rồi. Nhưng mà gần đây tổng giám đốc hay cau mày lắm, có lẽ là xảy ra chuyện với phu nhân rồi.

Nhân viên ắt: Hay là..... Chúng ta giúp ngài ấy?

Nhân viên giáp: Được đó nha! Không biết chừng còn được tăng lương nữa..... Há há.....

Nhân viên ắt: Há há há.....

Bốn mươi hai,

Hai tay Hoà Đồng đút vào túi, đi dạo trong khu rừng cây ở trường.

Giờ là mùa thu, từng chiếc lá phong nhuộm ánh nắng rơi đầy mặt đất, phủ thành một mảng vàng óng ánh, rất đẹp.

Hòa Đồng tùy ý lấy một chiếc lá, ngắm nghía trong tay.

Bốn tuần chưa gặp Giao Dịch nữa, xem ra anh ta thật sự rất bận.

Nhưng, không ngờ, lâu như vậy rồi, mình còn có thể nhớ kỹ một người chỉ mới gặp qua một lần.

Hòa Đồng bỏ cái lá trong tay xuống, bỗng nhiên nhú mày.

Tên nhóc Tiêu Trì hèn mình ở đây, sao lâu lắm rồi còn chưa thấy tới?

Không phải.... Bay vào cái ao nào trong rừng rồi chờ?

Nếu vậy thì Tiêu Trì quả là danh xứng với thực*. (Người xứng với tên, tiêu trì: Tiêu: nghĩa là trong, hay còn có nghĩa điều hui, xơ xác, hui hui (gió thổi), Trì: ao hồ)

Hoà Đồng nghĩ như vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Bốn mươi ba,

Cách đó không xa, bỗng nhiên Tiêu Trì hắt xì một cái.

Tiêu Trì kỳ quái xoa xoa mũi, “Sao gần đây mình hay bị hắt xì thế nhỉ?”

Đàn em tri kỷ đối diện đưa khăn tay, “Tiêu Trì, anh không sao chứ?”

Tiêu Trì khoát tay: “Không có gì, không có gì.”

Tiêu Trì nhìn người đàn em thanh tú trước mặt, cực kỳ buồn rầu nhú nhú mày, “Hoà Đồng không phải đồng tính luyến ái..... Nó thẳng đến không thể thẳng hơn ấy, cậu.....”

Tiêu Trì nhìn thẳng em mà mình luôn luôn tán thưởng, thật sự là không biết nên nói như thế nào.

Có điều người nọ lại bình tĩnh hơn Tiêu Trì rất nhiều, cười cười với Tiêu Trì, “Tiêu Trì, cảm ơn anh quan tâm. Nhưng mà, nếu không cho em đi nói rõ một lần, em thật sự không cam tâm.”

Tiêu Trì bị bộ dạng kiên định của đàn em làm cho cảm động hai giây, lập tức lại nhớ tới tên chết tiệt khác, Tiêu Trì không khỏi đau đớn, xoa xoa huyệt thái dương: “Đi đi, anh đây giúp chú hèn nó rồi, có thành công không thì xem bản thân chú vậy.”

Đàn em cảm kích khom người chào Tiêu Trì, sau đó trịnh trọng đi vào rừng cây.

Bốn mươi bốn,

Hoà Đồng ngắt một cái lá trên cây, cứ vò thành cục rồi lại mở ra một hồi.

Sau khi làm xong một loạt hành động tẻ nhạt này, Tiêu Trì vẫn chưa tới. Hoà Đồng đã hơi không kiên

nhấn.

Thói quen của Hoà Đồng là không thích đợi người nhất, đợi chừng 2 sẽ nôn nóng, đợi 5 sẽ phải làm cái gì đó mới có thể bình tĩnh lại, đến phút thứ 10 thì muốn đi luôn cho rồi.

Đúng lúc Hoà Đồng chuẩn bị rời đi, rớt cuộc lối vào trong rừng cây loáng thoáng xuất hiện một bóng người.

Hoà Đồng không kiên nhẫn nói: “Tiêu Trì, cậu rơi xuống ao hả? Sao lâu.....”

Người tới đi vào trong tầm mắt Hoà Đồng.

Hoà Đồng: “Ý..... Ai thế?”

Đàn em đỏ mặt nhìn Hoà Đồng, mặt không sợ hãi nói: “Anh Hoà Đồng!”

Hoà Đồng: “Chào cậu..... Tiêu Trì đâu?”

Đàn em hít sâu một hơi, mặt không đỏ nữa, mạnh mẽ nhìn Hoà Đồng: “Hoà Đồng, em thích anh!”

Trong nháy mắt, Hoà Đồng sợ tới mức mình mang họ gì cũng quên mất luôn.

“Ê.. đừng có nói đùa..... Tiêu Trì đâu?”

Đàn em: “Em không nói đùa, là em nhờ anh Tiêu Trì hẹn anh ra.”

Hoà Đồng nhìn người đàn em sáng lạn trước mắt, cảm thấy bó tay bó chân: “Này, cậu nên biết, tôi là thẳng nam, là loại không thể nào thẳng hơn đó.”

Trong mắt người nọ có một loại cổ chấp đáng sợ: “Em biết anh là thẳng nam. Em cũng không phải đồng tính luyện ái, nhưng mà em lại bị anh bẻ cong.”

Giờ thì Hoà Đồng sợ tới mức ngay cả tên mình cũng quên nốt.

“Này, lúc nào tôi bẻ cong cậu chứ?”

Đàn em: “Không biết..... Dù sao em thích anh mất rồi.”

Hoà Đồng sâu sắc cảm nhận được ác ý của vũ trụ.

Hoà Đồng tận tình khuyên bảo nói:“Ài..... Tôi không thích cậu. Ngay cả tên cậu là gì tôi còn không biết nữa là.”

Mặt người nọ có chút đau thương,“Em biết, nhưng mà, em thích anh.”

Hoà Đồng đau đầu:“Tôi biết..... Hay cậu đi thích người khác đi có được không? Tôi thật sự thật sự thẳng, không có cách nào để thích cậu được.”

Ánh mắt đàn em nhìn Hoà Đồng tràn ngập kiên định:“Em sẽ khiến anh phải thích em.”

Hoà Đồng:“.....”

Hòa Đồng sâu sắc cảm thấy, lúc trước chọc ghẹo Tiêu Trì thực sự là không đạo đức mà.

Bốn mươi lăm,

Từ nay về sau, bên người Hoà Đồng có hơn một tùy tùng trung thực.

Bất kể Hoà Đồng đi phòng học, hay thư viện, sân bóng rổ, thậm chí là nhà vệ sinh, tùy tùng này đều như hình với bóng.

Hoà Đồng bó tay toàn tập với cậu ta, cảm thấy người này còn đáng hơn hơn Giao Dịch nhiều.

Hòa Đồng không thể làm gì, dừng lại, nói với người đằng sau:“Cậu muốn sao mới chịu từ bỏ, hửm, theo đuổi tôi tới cùng à?”

Đàn em kiên định nhìn Hoà Đồng:“Đợi đến khi anh có người mình thích mới thôi.”

Hoà Đồng tan vỡ, đi nơi nào tìm một người mình thích đây chứ ứ ứ ứ?!

Đợi đã.....

Bỗng nhiên hai mắt Hoà Đồng sáng lên.

10. Chương 10: Chương 46 - 50

Bốn mươi sáu,

Hoà Đồng hẹn Tiêu Trì ra. Tiêu Trì gần đây tránh Tiêu Tu Tề khá vất vả, sắc mặt cũng uể oải không ít.

Hoà Đồng đồng tình nhìn Tiêu Trì, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tiêu Trì, cậu làm bạn trai tớ đi.”

Tiêu Trì đang bưng lấy chén trà uống, lập tức liền phun vào khắp mặt Hoà Đồng.

Hoà Đồng: “.....”

Tiêu Trì: “Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!! Hoà Đồng, cậu vừa nói gì?!”

Hoà Đồng bình tĩnh rút ra một tờ khăn giấy lau mặt, “Làm bạn trai tớ.”

Tiêu Trì khiếp sợ nhìn Hoà Đồng: “Tớ xem cậu là anh em, vậy mà cậu lại muốn đề tớ á?!”

Hoà Đồng: “..... Là như vậy, có đàn em luẩn quẩn muốn theo đuổi tớ, nói là trừ khi tớ có người thích, bằng không sẽ không chịu buông tay. Do đó mới kêu cậu giúp.”

Hoà Đồng châm chọc: “Dù sao..... Cậu cũng muốn tránh Tiêu Tu Tề.”

Quả nhiên, nhắc tới Tiêu Tu Tề, lập tức sắc mặt Tiêu Trì liền thay đổi.

Hoà Đồng tiếp tục dụ hoặc nói: “Thế nào? Muốn hay không?”

Tiêu Trì đau đớn nhìn Hoà Đồng: “Tụi mình không giống nha..... Giờ tớ không cần tìm bạn trai nữa rồi.”

Hoà Đồng chấn kinh.

“Cậu với Tiêu Tu Tề.....Đậu phộng?”

Ánh mắt Tiêu Trì đảo lảo liên, ho khan, thẹn thùng nói: “Tớ đề người ta... mất rồi.”

Hoà Đồng càng chấn kinh, nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiêu Trì, không thể tin nổi, nói: “Cậu không phải là thụ hả?”

Tiêu Trì:“..... Uê.”

Hoà Đồng khụ khụ, đứng đắn nói:“Giờ tớ phải làm gì đây giờ?”

“Đừng quên đây là chuyện cậu gây ra. Cậu vẫn là đồng lõa.” Hoà Đồng nghĩa chính ngôn từ nhìn Tiêu Trì.

Tiêu Trì quay mặt qua, huyết sáo.

Hoà Đồng:“Cậu.....”

Hòa Đồng đứng lên, vỗ bàn,“Phục vụ!”

Nhân viên phục vụ liền đi tới.

Hoà Đồng bình tĩnh nói:“Tên này trả tiền.” Dứt lời rồi chuồn cực lẹ.

Nhân viên phục vụ quay sang, cười tủm tỉm với Tiêu Trì:“Tổng cộng là một ngàn tám, xin ngài tính tiền.”

Tiêu Trì nhìn đồ ăn đầy bàn, đau lòng rút ví tiền mình,“Hoà Đồng, tên khốn này.....”

Bốn mươi bảy,

Hoà Đồng đi ở trên đường, thể xác và tinh thần sung sướng.

Há há há, quả nhiên chơi thắng bạn là thích nhất.

Nhưng Hoà Đồng vui vẻ chưa được bao lâu thì liền tan biến.

Hoà Đồng nhìn người đàn em đang vui vẻ đi về phía mình, hận không thể đào hố chôn mình cho rồi.

Hòa Đồng xoay trái xoay phải, ý giả vờ “tôi không biết cậu”.

Nhưng mà chả có tác dụng gì. Người nọ liền đến bên người Hòa Đồng, cười tủm tỉm nói:“Thật là đúng dịp.”

Trong lòng Hoà Đồng khóc ra máu,“Ha ha.....Đúng dịp thật.”

Đàn em thật cẩn thận nói: “Hòa Đồng, giờ anh có thể suy nghĩ về lời tỏ tình của em chưa?”

Hoà Đồng trịnh trọng nhìn cậu ta: “Thực ra.....”

Đàn em chờ đợi nhìn Hòa Đồng.

Hoà Đồng: “..... Tôi có người trong lòng rồi.”

Ánh sáng trong mắt đàn em lập tức ảm đạm xuống, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Chúc mừng anh, chỉ là anh có thể nói cho em biết người kia là ai không?”

“Là tôi.” Bỗng nhiên một bàn tay khoát lên vai Hoà Đồng, một giọng nói đầy nam tính vang lên.

Đàn em chóang váng.

Hoà Đồng cảm động đến rơi nước mắt: Người tốt! Cứu tôi thật đúng lúc đó!

Bốn mươi tám,

Giao Dịch không nghĩ tới khi mình gặp Hòa Đồng sẽ là cảnh tượng như vậy.

Dù không có hoa tươi rải đường, ánh nắng chiếu rọi, gió nhẹ phớt phớt, thời tiết đẹp đẽ, cũng không nên là trường hợp xấu hổ như vậy chứ.

Tuy rằng không rõ cụ thể phát sinh chuyện gì, nhưng Giao Dịch nghe rõ được vài câu cuối. Nhìn không khí và gương mặt hai người, Giao Dịch đánh giá được bảy, tám phần.

Giao Dịch hơi bất đắc dĩ.

Sao mới chưa gặp mấy tuần..... Hòa Đồng đã tìm tình địch cho mình rồi vậy.

Bốn mươi chín,

Hoà Đồng kích động kéo bàn tay trên vai xuống, nắm trong tay, mặt nghiêm túc nói: “Anh ấy chính là bạn trai tôi đó.”

Nửa giây sau, Hoà Đồng cảm thấy không ổn lắm, vì thế lại thêm một câu: “Đẹp trai đúng chứ?”

Đàn em nhìn nhìn Giao Dịch, lại xem xét hình ảnh của bản thân, vẻ mặt lộ ra mặc cảm, “Thì ra anh thích kiểu này.”

Giao Dịch cảm nhận được nhiệt độ từ tay Hoà Đồng, cả người sớm đã cứng ngắc, do đó chẳng nghe lọt tai chữ nào của người đối diện.

Mặt Hoà Đồng kiêu ngạo vỗ vỗ bả vai Giao Dịch, “Ừ, sao có thể chọn bạn trai... quá....” Hoà Đồng nhìn sắc mặt người đối diện, nhanh chóng đổi từ, nghiêm trang nói: “Sao có thể chọn người thanh tú quá chứ?”

Bỗng nhiên ánh mắt người đàn em trở nên cổ quái, quét người Giao Dịch từ trên xuống dưới đều mấy lần, hơi mất tự nhiên, nói: “Á..... Hoà Đồng, thì ra anh.....”

Ánh mắt của cậu ta rất ái muội.

Hoà Đồng bị loại ánh mắt này nhìn khiến cả người không được tự nhiên, khẩn trương nắm tay thật chặt, lắp bắp nói: “Sao, làm sao?”

Người đối diện lắc đầu, “Không có gì. Hoà Đồng.....” Cậu ta nở một nụ cười sáng lạn: “Chúc hai anh hạnh phúc.”

Hoà Đồng càng không dễ chịu: “..... Ừ.”

Đàn em đi qua bên cạnh hai người. Khi đi ngang qua Giao Dịch, cậu ta lặng lẽ nói bên tai Giao Dịch: “Nhìn qua anh Hoà Đồng khá chừng mực..... Anh vẫn nên nhẹ chút đó.”

Đầu Giao Dịch nổ tung, Giao Dịch cảm thấy, tự đứng trước mặt mình xuất hiện cánh cửa của thế giới mới đang mở ra.

Giao Dịch bụm mặt ho khan, thấp giọng nói: “.....Được.”

Người đàn em hơi ưu sầu, lại có chút thả lỏng.

Tại chỗ chỉ còn Giao Dịch và Hoà Đồng. Tay bọn họ còn đang nắm thật chặt lấy nhau.

Năm mươi,

Hoà Đồng nhanh chóng buông tay Giao Dịch ra, rồi nhảy ba bước. Hoà Đồng giả ý ho khan, đảo mắt liên tục, “Lần này cảm ơn anh.”

Tai Giao Dịch đỏ gay, nhìn Hoà Đồng, “..... Ừm.”

Hoà Đồng bắt buộc mình bình thường lại, cố gắng trấn tĩnh nói: “Cám ơn anh giải vây giúp tôi.”

Tai Giao Dịch hơi dịu đi, làm bộ như không việc gì, giọng trầm tĩnh nói: “Vừa nãy có chuyện gì vậy?..... Tôi nhớ rõ cậu rất ghét đồng tính tỏ tình cơ mà.”

“Việc này nói ra thì dài.....” Hoà Đồng rồi rảo nhìn bốn phía, thấy thỉnh thoảng có vài người đi đường hiếu kì nhìn mình, “Chúng ta tìm nơi yên tĩnh rồi từ từ trò chuyện đi.”

11. Chương 11: Chương 51 - 55

Năm mươi mốt,

Trong một quán cà phê khá hẻo lánh và yên tĩnh, Hoà Đồng ngồi đối diện Giao Dịch. Hoà Đồng gọi một ly Cappuccino, Giao Dịch thì cà phê đen.

Hoà Đồng bưng ly cà phê lên, uống một hớp lớn rồi đặt lại bàn, thở một hơi thỏa mãn: “Đây mới là cuộc sống chứ.”

Giao Dịch nhìn hành động trẻ con của Hoà Đồng, bưng ly cà phê lên, che lại khóe miệng đang cười của mình.

Hoà Đồng quấy quấy Cappuccino, thở dài, cau mày lại, “Ài, chuyện hôm nay, thực sự là khá phức tạp.”

Giao Dịch lẳng lặng nhìn Hoà Đồng, “Không sao, tôi không vội.”

Hoà Đồng nhú mày càng chặt, “Thật ra thì..... Cũng không phải tôi rất ghét đồng tính. Ví dụ như nếu hai mỹ nữ với nhau thì tôi lại thấy đó là cảnh đẹp. Nhưng do Bạch Thừa An hồi trước nên rất ghê tởm mà thôi. Cậu đàn em hôm nay thì khác, ít nhất cậu ta không làm bất kì hành động nào ép buộc hay khiến tôi ghê tởm cả.”

Giao Dịch không bình tĩnh, “Bạch Thừa An từng ép buộc cậu?!”

Hoà Đồng u buồn nhìn Giao Dịch, “Đúng vậy. Ép tôi dè anh ta. Thế là tôi liền đánh anh ta nằm luôn cho thỏa.”

Giao Dịch: “.....” Thật hiếm..

Hoà Đồng lại uống thêm hớp cà phê, rồi liếm liếm khoe miệng:” Với cả, cậu đàn em đó có quan hệ rất tốt với Tiêu Trì. Tôi không thể “xuống tay” quá ác được, thế cho nên không thể “nhét đá” vào miệng cậu ấy như lần trước.”

Giao Dịch nhìn chằm chằm chỗ Hoà Đồng mới liếm môi qua, chỗ đó còn hai vệt nước mờ mờ. Giao Dịch không chút biến sắc nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, “Sau đó thì sao?”

Mắt Hoà Đồng đảo một chút, “Sau đó? Không có sau đó. Dù sao cũng chỉ có thể trốn tránh cậu ta, ai bảo cậu ta nói khi nào tôi không tìm được người tôi thích thì sẽ không buông tay chứ.”

Ánh mắt Giao Dịch sáng lên, áp chế bản thân hưng phấn, làm bộ như không có việc gì nói: “Việc hôm nay coi như qua được, nhưng lúc về trường thì cậu tính sao? Chẳng nhẽ lại tìm một người ”bạn trai” nữa à?”

Khi nói đến về sau, giọng điệu của Giao Dịch chua cay.

Hoà Đồng không phát hiện, hơi buồn rầu cắn cắn mép ly cà phê, “Tôi đang lo chuyện này đây.”

Giao Dịch nhìn Hoà Đồng, trong mắt chợt lóe một tia tối tăm, “Không bằng để tôi tiếp tục giả làm bạn trai cậu được không?”

Lập tức hai mắt Hoà Đồng sáng lên, “Thật sao?! Không phiền anh chứ?”

Giao Dịch nhìn Hoà Đồng, nhẹ nhàng cười cười, đôi mắt đẹp đẽ lóe lên một tia gì đó, “Sao có thể chứ? Cậu còn không được.”

Hoà Đồng bị nụ cười lấp lánh này của Giao Dịch khiến Hoà Đồng cảm thấy, trong chớp mắt hình như tim mình đập nhanh bất ngờ, hơn nữa còn cảm thấy điều gì đó kỳ lạ.

Cảm giác này..... Là chỗ nào đây chứ?

Năm mươi hai,

Tiêu Trì đã từng “tiếc rên sắt không thành thép” mắng Hoà Đồng qua: “Thần kinh của cậu thô đến nỗi có thể nổ súng luôn ấy! Trừ khi có người nhảy khóa thân trước mặt cậu, không thì dù cho có người đẹp nào ám chỉ công khai với cậu, cậu cũng chả hiểu được đâu!”

Lúc ấy Hoà Đồng nghĩa chính ngôn từ trả lời: “Nói bậy! Sao tớ có thể ngu ngốc thế chứ!”

Tiêu Trì khi mũi hừ một tiếng, liếc, “Đúng rồi. Có lẽ người ta nhảy khóa thân trước cậu cậu cũng chả hiểu nổi, phải đợi đến khi người ta tỏ tình với cậu luôn chứ gì.”

Hoà Đồng nghiêm túc nhìn Tiêu Trì, không chút do dự nói: “Ngu ngốc, cậu nghĩ là tớ giống cậu hả? Có người đẹp thích tớ, chỉ liếc một cái là tớ liền biết, cậu tin không?”

Tiêu Trì xì một tiếng, “Quỷ mới tin cậu. Giờ dám đánh cược với tớ không? Dù là nữ hay là nam thích cậu, cậu có thể phân biệt được trong ba tuần hay không.”

Hoà Đồng buồn bực, “Vì sao nam cũng tính chứ.”

Tiêu Trì thở dài, phiền muộn nhéo nhéo mắt Hoà Đồng, “Trên đời này, có lẽ chỉ chính cậu không biết, bộ dạng này của cậu khiến người ta muốn phạm tội biết bao nhiêu.”

Hoà Đồng không biết xấu hổ nói: “Bình thường bình thường, chỉ đứng thứ ba trên đời thôi há. Cao hơn cậu là được rồi.”

Tiêu Trì uể một tiếng.

Hoà Đồng nghĩ nghĩ, cảm thấy không công bằng, “Như vậy đi, nếu muốn đánh cược, vậy thì không thể chỉ mỗi về tớ được. Cậu cũng phải có phần, nếu sau này cậu mà yêu một người đàn ông, ở với nhau, coi như tớ thắng.”

Lúc này Tiêu Trì run lên, nổi da gà cả người, “Ê, thật ác quá mà! Cậu nhất định sẽ thua cho coi!”

Hoà Đồng há một tiếng: “Không chắc đâu nhá.”

Sự thật chứng minh, bọn họ đều thua.

Cái giá khi thua là: Ở lễ kết hôn của người kia, ôm đối phương rồi hô to anh yêu em...

Năm mươi ba,

Sau khi Giao Dịch đồng ý giả làm bạn trai Hoà Đồng xong, Hoà Đồng liền cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Đầu tiên, chỉ là bạn trai giả mà sao mỗi sáng đều gửi tin nhắn chào buổi sáng, chú ý sức khỏe?

Tiếp theo, chỉ là bạn trai giả mà sao lúc nào cũng dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình?

Cuối cùng, sao mình luôn thấy sai sai cái gì đó.....

Hoà Đồng buồn rầu cắn nát đường trong miệng mình, nuốt xuống.

Chài chài chài..... Ngày mai đi tìm Tiêu Trì hỏi là được rồi.

Năm mươi bốn,

Khi Hoà Đồng tìm tới Tiêu Trì, Tiêu Trì đang ngủ say sưa trong chăn.

Hoà Đồng xoay xoay chùm chìa khóa trong tay, dùng một cái ném vào mặt Tiêu Trì.

Tiêu Trì “Shit” một tiếng trong mơ, yếu ớt tỉnh lại.

Tiêu Trì xoa xoa mắt, mê mang nhìn Hoà Đồng: “Hoà Đồng? Cậu tìm tớ làm gì?”

Hoà Đồng nhìn “dấu hôn” trên cổ Tiêu Trì, vẻ mặt rất phức tạp, “Cải trắng trồng nhiều năm, cuối cùng vẫn bị heo ăn mất tiêu rồi.”

Tiêu Trì trợn trắng mắt.

Lập tức Hoà Đồng đổi ý khác: “Nuôi heo nhiều năm, cuối cùng cũng ăn sạch cải trắng rồi nhẩy.”

Tiêu Trì ném chùm chìa khóa lại.

Hoà Đồng cười hì hì tiếp được, bỗng nhiên vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc.

“Tiêu Trì, tớ hỏi cậu chuyện này.”

Tiêu Trì lười biếng ngáp một cái, “Nói đi, không phải giết người phóng hỏa là được.”

Mặt Hoà Đồng vô cùng nghiêm túc, “Tớ ”cứng” với một người đàn ông, có phải tớ bị bệnh không?”

Tiêu Trì hóa đá.

Năm mươi lăm,

“Cậu, cậu vừa nói cái gì?” Tiêu Trì không dám tin.

Hoà Đồng khó hiểu, “Tớ ”cứng” với một người đàn ông.”

Tiêu Trì hú lên quái dị,, đột nhiên che mặt..

“Dì Hòa ơi..... Con xin lỗi dì. Con dì bị cong rồi.....”

12. Chương 12: Chương 56 - 60

Năm mươi sáu,

“Ê ê, chuyện này có liên quan gì đến mẹ tớ chứ?” Hoà Đồng bất mãn, vỗ vỗ bàn.

Tiêu Trì tuyệt vọng, “Ừ ha, không có quan hệ với mẹ cậu..... Đúng rồi, cậu ”cứng” với ai?”

Mặt Hoà Đồng hơi mất tự nhiên, “..... Giao Dịch.”

Mặt Tiêu Trì rất muốn chửi thề, “Đệt, thời gian hai người gặp nhau có nhiều giống như tớ với cậu không?”

Ánh mắt Hoà Đồng hơi dao động, “..... À, gần đây gặp hơi nhiều.”

Tiêu Trì hoảng sợ, “Xảy ra chuyện gì?”

Hoà Đồng khụ khụ, “Giao Dịch..... Hiện tại là bạn trai tớ.”

“Cái gì?!!?” Tiêu Trì cảm thấy nội tâm mình 10 ngàn chữ “đệt” bắn xuyên.

Hoà Đồng không thể nói gì nữa, “Phản ứng lớn thế.”

“Gì chứ..... Nếu chỉ mới hai ngày không gặp, mà tớ có bạn trai rồi, cậu không khiếp sợ hả?”

Hoà Đồng nghiêm túc nhìn chăm chú vào hai mắt Tiêu Trì, chậm rãi lắc đầu, “Sẽ không.”

Bỗng nhiên Tiêu Trì ý thức được cái gì: “.....”

Năm mươi bảy,

Tiêu Trì rót ly nước cho mình, chậm rãi hồi phục nội tâm kích động.

“Có lẽ cậu... thích người ta đó.”

Hoà Đồng sững sốt ba giây.

Ba giây.

Giây.

“Đâu!!!” Hoà Đồng cảm thấy nội tâm mình bị 10 ngàn câu fuck mom you xuyên qua.

Tiêu Trì bình tĩnh cười cười, trong lòng đã biết trước Hoà Đồng sẽ thế này mà, hớp một ngụm nước nguội, “Không thì cậu sẽ không ”cứng” với một tên đàn ông đâu.”

Hoà Đồng hỗn loạn gật gật đầu, đầu rối loạn rời khỏi nhà Tiêu Trì.

Thì ra, có phản ứng khi bị gay sờ JJ, đó là thích anh ta sao?

Năm mươi tám,

Hoà Đồng mất hồn mất vía vài ngày.

Lại một ngày, Giao Dịch gửi tin nhắn cho Hoà Đồng: Buổi sáng tốt lành.

Hoà Đồng nhìn chằm chằm tin nhắn này, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến trả lời lại: Giao Dịch, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Giao Dịch bên kia trả lời lại rất nhanh: Chuyện gì?

Hoà Đồng cầm di động trầm mặc một lát.

Sau khi trầm mặc xong, Hoà Đồng gõ: Giao Dịch, tôi yêu anh.

Năm mươi chín,

Đầu kia Giao Dịch muốn nổ tung.

Tay Giao Dịch không nghĩ ngợi gì liền gửi lại một tin: Cậu đến trái đất có mục đích gì.

Hoà Đồng bị tin nhắn làm cho tức cười.

Hoà Đồng vất chéo chân lên, từng chữ từng chữ nhắn xuống: Xin lỗi, không phải tôi đâu. Đùa thôi.

Tay cầm di động của Giao Dịch run lên, suýt nữa đánh rớt điện thoại.

Hoà Đồng lại chậm rãi gửi qua: Tôi muốn nói một chuyện với anh.....

Tim Giao Dịch như đập tới cuống họng luôn.

Hoà Đồng nhắn “gửi đi”.

Tôi muốn nói với anh, tôi lại phát hiện có một người thăm mến tôi.

Nháy mắt, Giao Dịch khó có thể dùng lời diễn tả được, vừa kinh hoảng lại có chút chờ mong, nhưng nhiều hơn là tay chân luống cuống: Sau đó thì sao?

Hoà Đồng nhìn tin nhắn này, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười không có ý tốt.

Người đó nói, đã theo dõi tôi 3 tháng lẻ 7 ngày rồi, biết sở thích của tôi, nấu cơm cho tôi, lúc ngủ còn có ham mê biến thái không thể nói được.

Tay đánh chữ của Giao Dịch run run, cầm di động không vững:..... Sau đó thì sao?

Hoà Đồng cười ha ha, ngã nhào lên giường.

Một tuần sau là sinh nhật của tôi, biểu hiện tốt... Dẫn anh đi gặp người lớn luôn.

“Ầm” một tiếng.

Di động Giao Dịch rớt xuống đất.

Sáu mươi,

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, quả thực khiến Giao Dịch trở tay không kịp.

Giao Dịch cực kì mê mang, sao bỗng dưng Hoà Đồng thông suốt như thế?

Giao Dịch ám chỉ công khai vô số lần, thậm chí tìm cơ hội “sờ ấy ấy” của Hòa Đồng, Hòa Đồng cũng chưa hiểu, sao tự dưng hôm nay Hòa Đồng lại thông suốt?

Giao Dịch nhật diện thoại lên, mở tin nhắn chào buổi sáng nhìn cho thật kỹ. Không có gì kì lạ mà, mỗi ngày đều gửi như thế, sao hôm nay bỗng có hiệu quả?

Chuyện xảy ra bất thành linh khiến Giao Dịch kích động không ngừng trong lòng. Cả ngày, khoe miệng của Giao Dịch không hề hạ xuống.

Nhân viên trong công ty cảm thán: Hôm nay cứ như là đứng trong làn gió xuân ấm áp* ấy.

[: thành ngữ TQ, 1. Như là được khai sáng, được cảm hóa hay nhận được điều bổ ích khi ở chung với người có đức hạnh cao thượng, có học thức cao. được soi sáng, được cảm hóa,... | 2. Cũng có nghĩa là chìm đắm trong hoàn cảnh tốt đẹp, tâm tình vui sướng thoải mái. Giống như đứng trong gió xuân ấm áp.]

13. Chương 13: Chương 61 - 65

Sáu mươi một,

Một tuần, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Nó có thể khiến một đôi người yêu như keo như sơn tách ra, cũng có thể khiến hai người không quen không biết đến với nhau.

Hoà Đồng quăng di động, phát hiện nếu không phải Tiêu Trì đánh tỉnh mình thì có lẽ không biết mình tồn biết bao thời gian mới có thể thông suốt được.

Không phải thông suốt chuyện Hòa Đồng thích Giao Dịch..... Mà là Giao Dịch thích Hòa Đồng.

Sao mình có thể ngu ngốc thế chớ? Làm gì có chuyện có người vô duyên vô cớ giúp mình giả làm bạn trai, ngay cả bạn thân anh em còn chưa giúp điều này.

Hơn nữa, nếu không phải có cảm giác với người đó..... Sao có thể sáng khoái khi bị gay sờ JJ chứ?

Sau khi rời nhà Tiêu Trì về nhà, Hoà Đồng lặn qua lộn lại suy nghĩ rất lâu.

Hoà Đồng nghĩ hai vấn đề:

Thích..... Hoà Đồng thích Giao Dịch? Hay là Giao Dịch thích Hoà Đồng?

Giờ có đáp án rồi, rõ ràng hai người đều thích nhau.

Vậy còn cần rồi rắm làm gì nữa?

Nói không chừng, mình chỉ là một vai nhỏ trong tiểu thuyết. Việc đời luôn thay đổi, muốn làm cái gì, thì cứ làm cái đó thôi.

Sáu mươi hai,

Giao Dịch thuộc phái hành động.

Nhưng lại kém thể hiện tình cảm.

Giao Dịch đã ấp ủ mưu đồ tỏ tình với Hoà Đồng trong tiệc sinh nhật đã lâu, vì thế, không biết đã vò nát bao nhiêu tờ hướng dẫn tỏ tình rồi.

Nhưng mấy cái phương pháp này toàn dạy nói mấy chuyện sến súa, Giao Dịch tỏ vẻ mình làm không được.

Gì mà thấp nển trái tim, hát sinh nhật, nhờ mọi người giúp mình cầu hôn, Giao Dịch cảm thấy nếu mình làm như vậy thì chết đi cho rồi.

Giao Dịch đưa loại cảm xúc nản lòng này theo đến công ty, đến mức, toàn nhân viên mém chết vì lạnh.

Nhân viên giáp đi đưa cả phê vố vai nhân viên ất, “Đi thôi, tiền thưởng ở ngay trước mắt mình rồi.”

Nhân viên ất gật gật đầu.

Sáu mươi ba,

Cà phê hôm nay đưa đến rất chậm.

Phối hợp với tâm tình đang không vui của mình, Giao Dịch càng thêm khó chịu.

Cuối cùng ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi, sao giờ mới đưa tới?” Giọng điệu Giao Dịch không vui.

Nhân viên giáp cười hì hì đẩy cửa đi vào, “Thật xin lỗi, ông chủ, nhân viên ắt có một cách rất hay với chồng đó.”

Nhân viên ắt bên cạnh đang cầm tài liệu gật gật đầu.

Hai mắt Giao Dịch hơi sáng ngời, không chút biến sắc nhìn hai người, “Hử?”

Nhân viên giáp lời thề son sắt gật đầu, “Dùng cách lần trước của em đi, chồng em đã rất vui về đó.”

Giao Dịch tỏ vẻ hứng thú, “Cách gì?”

Nhân viên đặt tài liệu lên bàn, “Ông chủ, chỉ cần tặng thứ quan trọng nhất của ngài cho cô ấy là được thôi.”

Ánh mắt Giao Dịch lóe lóe, “Người ấy không thích thì sao?”

Nhân viên giáp bưng cà phê qua, cười hì hì, mắt chớp chớp, “Để cô ấy biết rằng cái đó quan trọng đến bao nhiêu với ngài, cô ấy nhất định sẽ rất vui.”

Giao Dịch uống một ngụm cà phê, lâm vào trầm tư.

Một lát sau, Giao Dịch khoát tay, “Đến phòng tài vụ nhận hai ngàn đồng tiền thưởng đi.”

Nhân viên giáp và ắt âm thầm vỗ tay.

Sáu mươi bốn,

Thứ quan trọng nhất.... với mình sao?

Giao Dịch mím môi.

Giao Dịch cảm thấy Hoà Đồng có thể sẽ không thích đâu.

Nhưng mà giờ lại không còn cách nào khác.

Sáu mươi lăm,

Suốt một tuần, Giao Dịch chưa từng dứt đoạn gửi tin nhắn cho Hoà Đồng, vì do gặp Giao Dịch rồi nên cậu đàn em kia lúng túng lắm, không quấy rầy Hoà Đồng qua nữa.

Hoà Đồng lười biếng cọ cọ chân, lấy di động ra. Nhìn tin nhắn mới tới, khoe miệng Hoà Đồng dần dần cong lên.

Tiêu Trì: Hoà Đồng, ngày mai là sinh nhật cậu đúng không? Đến lúc đó tớ cho cậu một niềm vui bất ngờ!

Giao Dịch: Ngủ ngon. Cậu sinh nhật vui vẻ ngày mai tôi mới nói.

Còn có vài tin chúc mừng của một vài người bạn khác nữa, nhưng với Hoà Đồng, trọng lượng mấy người đó không bằng tin nhắn hai người này.

Hoà Đồng ngáp một cái, cầm điện thoại đặt qua cái bàn cạnh giường.

Ngày mai..... Không biết, có thể là một ngày thú vị được không đây?

14. Chương 14: Chương 66 - 72

Sáu mươi sáu,

Cái Tiêu Trì gọi là vui mừng bất ngờ, chỉ có bất ngờ không có vui mừng gì cả.

Hay là nói, thực ra cái này là “mừng” với cậu ta.

Hoà Đồng nhìn đôi cậu nam nam trước mắt, khoe mắt giật giật.

“Cái cậu gọi là vui mừng bất ngờ hả, đây là show ân ái đấy chứ?”

Tiêu Trì ném miếng kem từ tay Tiêu Tu Tề, liếm liếm miệng cười nói: “Bạn tớ mà cũng ấu trĩ vậy sao?”

Hoà Đồng quả quyết nói: “Dĩ nhiên không rồi.”

Tiêu Trì dương dương tự đắc. (*: đắc ý)

Hoà Đồng bổ sung: “Ai có thể ấu trĩ hơn cậu chứ.”

Tiêu Trì:“.....”

Tiêu Tu Tề lấy khăn tay lau khôé miệng Tiêu Trì, ăn một miếng kem rồi lại đút cho Tiêu Trì.

Tiêu Trì dè gáy Tiêu Tu Tề, hôn sâu một cái.

Quả thực tam quan* của Hoà Đồng nứt mắt tiêu, Hoà Đồng không đành lòng xoay mặt, nhin không được cần nhân:“Mịa, mắt muốn mù luôn rồi.” (* tam quan: là từ thường dùng trong ngôn ngữ mạng, ám chỉ những người, sự vật hoặc sự việc gây đảo điên cái nhìn bình thường của nhân loại.)

Sau khi Tiêu Trì và Tiêu Tu Tề giải quyết xong việc, không chút nào để ý lau cái miệng đang sưng, cười hì hì nói với Hoà Đồng:“Đi thôi, dẫn cậu đi vui mừng bất ngờ đây.”

Đột nhiên huyết thái dương của Hoà Đồng nhảy thành thạch,“Chỉ cầu hai người đừng làm mấy chuyện mất đạo đức trước mặt tớ là được rồi.”

Tiêu Trì chặc một tiếng:“Nói giống như là mai sau cậu không có làm chuyện như vậy hay sao hả.”

Bỗng nhiên Hoà Đồng ý thức được cái gì:“.....”

Sáu mươi bảy,

Tiêu Trì và Tiêu Tu Tề dẫn Hoà Đồng đến một nghĩa trang....

Hoà Đồng cực kỳ muốn đánh Tiêu Trì, có phải bị bệnh không đây? Vui mừng bất ngờ trong nghĩa trang à?

Nhưng vẻ mặt Tiêu Trì lại nghiêm túc khiến Hoà Đồng nuốt mấy câu này lại.

“Hoà Đồng, cậu nhắm mắt lại, chờ ở đây năm phút, trong vòng năm phút, vui mừng bất ngờ sẽ đến đây.”

Hoà Đồng không bình tĩnh,“Cái gì? Năm phút? Lâu như vậy?”

“Nhắm chặt mắt mình là được, sao nhiều lời thế hả.”

Hoà Đồng “shit” một tiếng, khó chịu nhắm mắt lại.

Tiêu Trì và Tiêu Tu Tề liếc nhau, trốn thật nhanh.

Ước chừng qua ba phút, bên tai Hoà Đồng xuất hiện một tiếng khụ khụ.

Hoà Đồng chậm rãi mở mắt ra, ngẩn người.

“Sao lại là anh?”

Sáu mươi tám,

Giao Dịch đứng ở trước mặt Hoà Đồng, mặt hơi đỏ lên, “Ừm..... niềm vui bất ngờ này cậu thích không?”

Hoà Đồng áp chế khóe miệng muốn nhếch lên, cố ý lạnh giọng nói: “Đương nhiên không thích.”

Giao Dịch hơi thất vọng nhìn Hoà Đồng, trong nháy mắt, dường như Hoà Đồng thấy lỗ tai trên đầu Giao Dịch gục xuống.

Hoà Đồng nhin không được sờ sờ đầu của Giao Dịch, thở dài: “Giỡn ấy, tôi rất vui.”

Vừa bị sờ, bỗng dưng Giao Dịch “cứng” ngay tại chỗ.

Sáu mươi chín,

Giao Dịch khụ khụ, dời đi lực chú ý của mình, “À..... Có người nói với tôi, là đưa thứ mà tôi thích nhất cho cậu.”

Hoà Đồng gật gật đầu, cười đùa, “Vậy anh chuẩn bị đưa tôi cái gì?”

Giao Dịch nắm tay Hoà Đồng, vành tai hơi hồng lên, “Tôi không thích thứ gì. Nhưng tôi có người trong lòng.”

Hoà Đồng sửng sốt, “Anh muốn tặng bản thân anh cho tôi á?”

Giao Dịch lắc lắc đầu, “Không phải. Đời này, người tôi yêu nhất là mẹ mình.”

Hoà Đồng loáng thoáng hiểu rõ.

Giao Dịch nắm tay Hoà Đồng rồi đi chậm rãi.

“Tôi muốn... mẹ mình gặp em. Tôi không thể cho em cái gì... Nhưng tôi muốn mẹ tôi chúc phúc cho chúng ta.”

Hoà Đồng trầm mặc. Nắm thật chặt tay Giao Dịch.

Bảy mươi,

Đến nơi, Hoà Đồng hơi giật mình.

Trên tấm mộ bia lạnh lẽo, có một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi đang nhợt nhạt mỉm cười. Đây là mẹ Giao Dịch.

Một sinh mạng, cứ như vậy an nghỉ dưới lòng đất. Nhưng có thể tưởng tượng được phong thái trước kia của bà.

Giao Dịch phủi bụi trên đất, kéo Hoà Đồng quỳ xuống.

Giao Dịch nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái, giọng khẽ run, “Mẹ, đây là người yêu của con trai mẹ.”

Hoà Đồng vỗ vỗ lưng Giao Dịch an ủi, cũng nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái, “Mẹ, con là người yêu con trai của mẹ.”

Giao Dịch lại kéo Hoà Đồng ngồi dậy. Nhẹ nhàng vuốt vuốt bia mộ, ánh mắt ôn nhu, “Mẹ, mẹ không cần lo chuyện chung thân của con nữa rồi. Cuối cùng con đã theo đuổi được người mình thích, mẹ hài lòng không?”

Giao Dịch ngừng ba giây, dường như đang đợi trả lời. Ba giây sau, Giao Dịch cười khẽ, “Mẹ, con sẽ hạnh phúc.”

Sau đó Giao Dịch vẫn tiếp tục nói liên miên. Lần tới đây gần nhất, Giao Dịch còn chưa gặp ai thú vị, dĩ nhiên, lúc ấy còn chưa gặp Hoà Đồng.

Cuối cùng, Giao Dịch lưu luyến không rời đứng dậy. Hốc mắt Giao Dịch hơi hơi hồng.

Hoà Đồng không hề nói gì, chỉ nắm chặt tay Giao Dịch

Mình có nên hỏi về cha Giao Dịch không? Nhưng có lẽ không cần thiết, vết thương lòng phải lành đã.

Bảy mươi một,

Kể từ lúc từ nghĩa trang trở về, tinh thần Giao Dịch khá sa sút.

Điều này khiến Hoà Đồng cảm thấy hơi khó khăn.

“Còn nhớ là tôi nói dẫn anh đi gặp cha mẹ tôi không?”

Giao Dịch gật gật đầu, tâm tình tốt hơn được chút.

“À..... Tình trạng mẹ của tôi hơi đặc biệt.”

Giao Dịch nghi hoặc nhìn Hoà Đồng.

Cách không xa nghĩa trang có một rừng cây nhỏ, rừng cây sinh trưởng tự nhiên, lại ở cạnh nghĩa trang cho nên không khí khá âm trầm.

Hoà Đồng kéo Giao Dịch vào rừng cây, trong ánh mắt kinh ngạc của Giao Dịch, ngồi xuống đất.

Hoà Đồng lấy một đồng tự thiếp* ra, đốt nó. *(Lâm - " hay "lâm thiếp - " là phương pháp nhìn vào một mẫu chữ có sẵn (thuật ngữ trong Thư pháp gọi là tự thiếp -), thường của các danh gia Thư pháp đời trước, để viết theo)*

Nương theo ánh lửa rơi xuống, mặt Hoà Đồng mơ hồ, “Mẹ của tôi..... Sau khi hỏa táng, tro cốt rải xuống biển hết rồi.”

Hoà Đồng từ từ thả giấy xuống, thấy càng đốt lửa càng to, “Nguyên vọng trước khi chết của mẹ tôi là chết trên biển, bà nói bà thích nhất nơi biển cả đã nuôi lớn bà. Nước biển chảy bất định, khi còn sống bà lại thích thư pháp nhất, do đó tôi hay tìm đại chỗ nào đó, đốt tự thiếp cho bà.”

Giao Dịch không nói gì, lẳng lặng ngồi bên cạnh Hoà Đồng.

Hoà Đồng lại cầm ra một chồng tự thiếp, thả vào đồng lửa, “Gặp người lớn chỉ là hình thức, không cần bối rối. Về sau khi anh không bận gì thì đi với tôi đốt tự thiếp, coi như bái tế mẹ tôi.”

Giao Dịch nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Hoà Đồng vỗ vỗ mông đứng lên, đưa tay về Giao Dịch, “Đi thôi.”

Giao Dịch cầm tay Hoà Đồng, bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này hình như rất quen.

Hoà Đồng nắm chặt tay Giao Dịch, bỗng nhiên dùng lực kéo Giao Dịch tới trước mặt.

Hoà Đồng nhẹ nhàng nâng cằm Giao Dịch lên.

Mặt Giao Dịch đỏ rực, không biết làm sao.

Hoà Đồng hôn lên.

Bảy mươi hai,

“Lúc mẹ tôi còn sống, ra lệnh ép tôi khi tìm vợ rồi thì phải hôn người ấy. Chứng minh đây là con dâu thực sự mà không phải giả vờ.”

“Giờ..... Hôn cũng hôn rồi, bái cũng bái rồi, anh trốn không thoát đâu.”

~ Hoàn~

15. Chương 15: Phiên Ngoại

Cat: Ai không muốn bị mất hình tượng công thụ trong lòng thì khỏi phải đọc PN nhé!:(

Một,

Cả đời Hoà Đồng, từng nghe thấy bốn chữ đặc biệt nhất.

Cũng sợ bốn chữ đó nhất, đó là không được nhúc nhích.

Thích nghe nhất là năm chữ cậu thật là đẹp trai;

Ba chữ khó quên nhất là - anh yêu em.

Hai,

Hoà Đồng luôn cảm thấy Giao Dịch khá muộn tao, cho nên chưa từng trông cậy mấy lời tâm tình xuất ra từ miệng anh ấy.

Cho đến khi một ngày Giao Dịch nói anh yêu em, Hoà Đồng khiếp sợ đến cả ngày bị vây ở trạng thái hoảng hoảng hốt hốt.

Đến buổi tối, đột nhiên Hoà Đồng lấy lại tinh thần, bỏ nhào vào Giao Dịch đang xử lí công việc, ánh mắt phát sáng, “Sao lại nói với em câu đó? Có phải hôm nay mới đặc biệt phát hiện yêu em không?”

Giao Dịch khụ khụ, quay mặt qua, không đáp lại.

Hoà Đồng lại gần, lưu manh ngậm vành tai đỏ bừng của Giao Dịch, cúi đầu, cười rộ lên, “..... Lặp lại lần nữa được hay không?”

Giao Dịch nhắm chặt hai mắt, mím miệng thành một đường thẳng tắp.

Hoà Đồng tiếp tục trêu chọc Giao Dịch. Hai tay bắt đầu dọc xuống ngực, xoa uể chuyển, cho đến khi nắm chặt “cái nào đó”, “Nói hay không? Hửm?”

Eo Giao Dịch hơi hơi dao động, nhưng vẫn thà chết chứ không chịu khuất phục, ngậm chặt miệng, không thém mở mắt.

Tay Hoà Đồng bắt đầu chậm rãi di động, nhếch môi cười ghé sát vào tai Giao Dịch, nhẹ nhàng thổi: “Không nói..... Vậy thì để mai anh không xuống giường được luôn.”

Giao Dịch mờ mịt mở ánh mắt, trừng Hoà Đồng.

Hô hấp Hoà Đồng cứng lại. Hoà Đồng cảm thấy máu toàn thân đều chảy xuống “phía dưới”, JJ mình phần chấn cứng lên.

Hoà Đồng thầm mắng một tiếng, không chút do dự đè xuống: “Em cũng không tin..... Hôm nay thế nào cũng phải khiến anh nói ra mới thôi.”

... Tất đèn 0v0...

Ba,

Đến cuối cùng, Giao Dịch cũng không nói ba chữ kia.

Tuy rằng bị Hoà Đồng đè đến khóc, nhưng chỉ cần nhắc tới ba chữ kia, Giao Dịch mím miệng còn chặt hơn vỏ trai, thỉnh thoảng râm rì vài tiếng.

Hoà Đồng đau đầu lại không có cách gì.

“Haiz..... Không phải đã nói một lần rồi sao? Sao lại không lặp lại được chứ?”

Hoà Đồng nhin không được buồn rầu cắn cắn đầu bút trên tay.

Tiêu Trì cạnh tay mắt lạnh lẽo lấy lại bút, “Thật sự là sửa tật xấu không được mà, bút chì có độc đó biết không? Đổi cái khác.” Tiêu Trì đưa qua một quả táo.

Hoà Đồng nhận táo, răng rắc rắc vừa ăn vừa mơ hồ không rõ nói: “Chắc, Tiêu Trì, cậu nói đi, câu anh yêu em rất khó nói sao?”

Mắt Tiêu Trì nhanh chóng nhuốm sự tọc mạch, hưng trí bừng bừng hỏi: “Anh yêu em? Giao Dịch nói với cậu á?”

Hoà Đồng gật gật đầu, cau mày cắn quả táo tiếp theo, “Anh ấy nói mỗi một lần, tớ kêu nói thêm lần nữa vậy mà lại không chịu.”

Tiêu Trì bĩ ối nở nụ cười, “Thật sự? Anh ta nói lúc nào?”

Hoà Đồng nghĩ nghĩ, “Hôm qua.....” Bỗng chữ này nghẹn trong cổ họng Hoà Đồng, đột nhiên chuyển giọng điệu, “Tớ kêu cậu tới giúp hay là tớ nhiều chuyện vậy?”

Tiêu Trì cười hì hì xòe tay: “Xin lỗi xin lỗi, nhất thời không nhin được.”

Tiêu Trì lại sờ sờ cằm, “Ý của cậu là, Giao Dịch nói anh yêu em với cậu, nhưng lúc cậu kêu anh ta nói lần thứ 2, anh ta lại không chịu nói. Đúng không?”

Hoà Đồng gật đầu.

Bỗng nhiên vẻ mặt bất cần đời của Tiêu Trì nghiêm túc, Tiêu Trì nhìn Hoà Đồng, nghiêm túc hiếm có nói: “Vậy vì sao cậu lại không nói câu này với anh ấy.”

Hoà Đồng ngây ngẩn cả người.

Tiêu Trì nói tiếp: “Cậu phải biết, dù là người yêu, hay bạn bè, thậm chí là người thân, điều quan trọng nhất là ”cho đi” lẫn nhau. Thuật ngữ trong tâm lý học là định luật đối bên cùng có lợi.”

Hoà Đồng trầm mặc một lát, nở nụ cười.

“Cám ơn.”

Tứ,

Giao Dịch cau mày, lật trang đầu tiên cho đến trang cuối cùng, rồi lại từ trang cuối cùng đến trang đầu tiên

Lập lại như thế mấy lần, bỗng nhiên Giao Dịch nản lòng ném sách xuống bàn.

“Sách này thật gặt người mà.... Gì mà tỏ tình trước với người yêu rồi sẽ được tỏ tình lại chứ, tất cả đều sai hết cả.”

Giao Dịch nhin không được đập sách mấy cái.

Ngay lúc Giao Dịch trút cảm phẫn, cửa phòng sách từ từ mở ra.

Giao Dịch biến sắc, chân đang giẫm cứng đờ, lập tức nhanh như chớp chuyển tư thế hất sách lên sô pha, thu chân lại coi như không có việc gì xảy ra, hờ hững nhìn về cửa, :“Về rồi.” [*Giao Dịch là chúa làm chuyện lén lút mà tinh nhất ấy=*]]

Hoà Đồng ở ngoài cửa, không nhin được cười, vội ho khan một cái, làm bộ như mình không thấy gì, “Đến phòng khách, em có lời nói với anh.”

Giao Dịch thở phào một cái, không chút biến sắc giẫm quyền sách kia, “Nói cái gì?”

Hoà Đồng thần bí cười cười, “Anh đến thì biết.”

Năm,

Giao Dịch đánh cược, hôm nay không phải là ngày tròn một năm kết hôn, hay tròn một trăm ngày yêu nhau, lại càng không phải là ngày cá tháng tư.

Nhưng mà..... Trong phòng cách chất đầy hoa hồng, ở giữa một bó hoa còn có tấm thiệp hình trái tim viết “em yêu anh” nữa, chuyện gì thế này?

Tự nhiên Giao Dịch cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, không nhin được khăn trương nắm chặt tay.

Hoà Đồng ở bên cạnh nắm lấy tay Giao Dịch, tách ngón tay Giao Dịch ra, rồi đan vào nhau, khi mở miệng còn mang theo ý cười: “Giao Dịch, nói cho em biết, trên tấm thiệp kia viết cái gì?”

“Anh yêu.....” Giao Dịch theo bản năng dựa theo Hoà Đồng nói, hai chữ vừa ra khỏi miệng thì vội vã ngậm chặt môi, tròng Hoà Đồng.

Hoà Đồng cười đến không nhận được, ôm lấy bả vai Giao Dịch, miệng kề sát tai Giao Dịch, nói rõ ràng từng chữ từng chữ: “Giao Dịch..... Em yêu anh.”

Giao Dịch nổ tung, cảm thấy như lúc mình ở cùng với Hoà Đồng lần đầu cũng chưa khẩn trương đến như vậy, thật như là một con tôm hùm bị luộc chín vậy.

Hoà Đồng lấy một hộp quà xinh đẹp từ trong túi ra, nhét vào trong tay Giao Dịch, “Đoán xem, bên trong là cái gì?”

Giao Dịch khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, nghĩ thầm không phải nhẫn chứ..... Giao Dịch run run mở hộp ra.

Trong hộp – không có thứ gì.

Giao Dịch: = =!!!

Đột nhiên một cái gì đó lạnh lạnh tròng vào ngón áp út Giao Dịch, Hoà Đồng cười hì hì giơ tay Giao Dịch lên, “Hài lòng không?”

Giao Dịch “.....” Tuy rằng rất cảm động, rất khẩn trương, rất hưng phấn, nhưng vì sao Giao Dịch vẫn muốn chửi một câu: Đùng nghịch thế chứ?

Giao Dịch nâng tay lên trước mặt, nhìn không được vuốt vuốt nhẹ cái nhẫn ở ngón áp út, khoe miệng không thể không nhếch lên thật cao, “..... Ừ.”

Hai mắt Hoà Đồng cong y như trăng non.

Giao Dịch thở dài trong lòng, một cổ ngọt ngào không tự chủ tràn ngập dưới đáy lòng.

Đời này, có lẽ mình nằm trong tay người này mất rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-cuong-theo-doi-that-ra-la-ga-ngoc>